

Druhá Samuelova

¹ Stalo se pak po smrti Saulovi, když se navrátil David od porážky Amalechitských, že pobyl v Sicelechu za dva dni. ² A aj, dne třetího přišel jeden z vojska Saulova, maje roucho roztržené a prach na hlavě své. Kterýž když přišel k Davidovi, padl na zemi a poklonil se. ³ I řekl jemu David: Odkud jdeš? Jemuž odpověděl: Z vojska Izraelského utekl jsem. ⁴ Opět řekl jemu David: Cože se stalo? Medle, pověz mi. Kterýž odpověděl: To, že utekl lid z boje, a množství lidu padlo a zbito jest; též i Saul i Jonata syn jeho zbiti jsou. ⁵ Řekl ještě David mládenci, kterýž mu to oznámil: Kterak ty víš, že umřel Saul i Jonata syn jeho? ⁶ Odpověděl mládenec, kterýž to oznamoval jemu: Náhodou přišel jsem na horu Gelboe, a aj, Saul nalezl byl na kopí své, a vozové i jezdci postihali ho. ⁷ Kterýžto ohlédnu se zpátkem, uzřel mne a zavolal na mne. I řekl jsem: Aj, teď jsem. ⁸ Tedy řekl mi: Kdo jsi ty? Odpověděl jsem jemu: Amalechitský jsem. ⁹ I řekl mi: Přistup medle sem a zabíj mne, nebo mne obklíčila úzkost, a ještě všecka duše má jest ve mně. ¹⁰ Protož stoje nad ním, zabil jsem ho, nebo jsem viděl, že nebude živ po svém pádu. A vzal jsem korunu, kteráž byla na hlavě jeho, i záponu, kteráž byla na rameni jeho, a teď jsem to přinesl ku pánu svému. ¹¹ Tedy David uchytil roucho své, roztrhl je; tolikéž i všickni muži, kteříž s ním byli. ¹² A nesouce smutek, plakali a postili se až do večera pro Saule a pro Jonatu syna jeho, i pro lid Hospodinův a pro dům Izraelský, že padli od něho. ¹³ Řekl pak David mládenci, kterýž mu to oznámil: Odkud jsi ty? Odpověděl: Syn muže příchozího Amalechitského jsem. ¹⁴ Opět mu

øekl David: Kterak jsi smìl vztáhnouti ruku svou, abys zahubil pomazaného Hospodinova? ¹⁵ A zavolav David jednoho z mládencù, øekl jemu: Pøistoupì, oboø se na něj. Kterýžto udeøil ho, tak že umøel. ¹⁶ I øekl jemu David: Krev tvá budiž na hlavu tvou, nebo[†] jsou ústa tvá svìdìla na tebe, økouce: Já jsem zabil pomazaného Hospodinova. ¹⁷ Tedy naøíkal David naøíkáním tímto nad Saulem a nad Jonatou synem jeho, ¹⁸ (Pøikázav však, aby synové Judovi uèeni byli støleti z luku, jakož psáno v knize Upøímého.): ¹⁹ Ó krásu Izraelská, na výsostech tvých zranìni, jak[†] jsou padli udatní! ²⁰ Neoznamujtež v Gát, ani toho ohlašujte na ulicích Aškalon, aby se neveselily dcery Filistinských, a neplésaly dcery neobøezaných. ²¹ Ó hory Gelboe, ani rosa, ani dèš[†] nespadej na vás, ani tu buì pole úrodné; nebo tam jest povržen štít udatných, štít Saulùv, jako by nebyl pomazán olejem. ²² Od krve ranìných a od tuku udatných luèišti Jonatovo nikdy zpìt neodskoèilo, a meè Saulùv nenavracoval se prázdný. ²³ Saul a Jonata milí a utišení v životì svém, také pøi smrti své nejsou rozlouèeni. Nad orlice bystøejší, nad lvy silnìjší byli. ²⁴ Dcery Izraelské, plaète Saule, kterýž vás odíval èervcem dvakrát barveným rozkošni, kterýž dával ozdoby zlaté na roucha vaše. ²⁵ Ach, jak[†] jsou padli udatní u prostøed boje? Jonata na výsostech tvých zabit jest. ²⁶ Velice jsem po tobì teskliv, bratøe mùj Jonato. Byl jsi mi pøijemný náramni; vzácnìjší u mne byla milost tvá nežli milost žen. ²⁷ Ach, jak[†] jsou padli udatní, a zahynula odìnì váleèná.

2

¹ I stalo se potom, že se David tázal Hospodina, øka: Mám-li jíti do nikterého mìsta Judského? Jemuž odpovìdìl Hospodin: Jdi. I øekl David: Kam mám jíti? Odpovìdìl: Do Hebronu. ² A protož bral se tam David, ano i obì manželky

jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail žena někdy Nábale Karmelského. ³ Muže také své, kteříž s ním byli, pojal David, jednoho každého s eledí jeho, a bydlili v místech Hebronských. ⁴ I přišli muži Judští, a pomazali tam Davida za krále nad domem Judským. Ozámili také Davidovi, økouce: Muži Jábes Galád, oni pochovali Saule. ⁵ Tedy poslav David posly k mužùm Jábes Galád, øekl jim: Požehnaní jste vy pøed Hospodinem, že jste uèinili to milosrdenství pánu svému Saulovi, pochovavše ho. ⁶ Protož nyní uèiniž s vámi Hospodin milosrdenství a pravdu; ano i já s vámi uèiním milost, kteříž jste to uèinili. ⁷ A tak tedy posiløtež rukou svých a buítež stateèní; nebo aè umøel pán váš Saul, však již mne pomazali dùm Judùv za krále nad sebou. ⁸ Abner pak syn Nerùv, hejtman vojska Saulova, vzal Izbozeta syna Saulova a uvedl ho do Mahanaim. ⁹ A ustavil ho králem nad Galád a nad Assur, a nad Jezreel, a nad Efraimem, a nad Beniaminem, i nade vším Izraelem. ¹⁰ Ve ètyøidcítì letech byl Izbozet syn Saulùv, když poèal kralovati nad Izraelem, a kraloval dvì létì. (Toliko dùm Judùv pøidržel se Davida. ¹¹ A byl poèet dnù, v nichž byl David králem v Hebronu nad domem Judovým, sedm let a šest mìsícù.) ¹² Potom vytáhl Abner syn Nerùv, a služebníci Izbozeta syna Saulova z Mahanaim do Gabaon. ¹³ Joáb také syn Sarvie a služebníci Davidovi vytáhše, potkali se s nimi právi u rybníka Gabaon. I pozùstali tito u rybníka s strany jedné, oni pak u rybníka s druhé strany. ¹⁴ Tedy øekl Abner Joábovi: Nech^t vystoupí nyní mládenci a pohrají pøed námi. I øekl Joáb: Nech^t vystoupí. ¹⁵ A tak vystoupili a vyšli v rovném poètu, dvanácte z Beniamina, z strany Izbozeta syna Saulova, a dvanácte z služebníkù Davidových. ¹⁶ Kteøížto ujavše jeden každý za hlavu bližního svého, vrazil meè svůj v bok tvariše svého, i padli spolu. Protož nazváno jest místo to Helkat

Hassurim, a jest v Gabaon. ¹⁷ I byla bitva velmi veliká v ten den, a poražen jest Abner i muži Izraelští od služebníků Davidových. ¹⁸ Byli tu také tři synové Sarvie: Joáb, Abizai a Azael. Azael pak byl ěerstvý na nohy své jako srna v poli. ¹⁹ I honil Azael Abnera, a neuhnul se na pravo ani na levo, bĕže za Abnerem. ²⁰ Ohlédl se pak Abner zpátkem a ōekl: Ty-li jsi Azael? Odpovĕdil: Jsem. ²¹ Tedy ōekl mu Abner: Uchyl se na pravo aneb na levo, a jmi sobĕ jednoho z mládenců tĕch, a vezmi sobĕ koŕisti jeho. Ale nechtĕl Azael uchýliti se od niho. ²² Ještĕ znovu Abner ōekl Azaelovi: Uchyl se ode mne, sic jináĕ pŕirazím tĕ až k zemi, a jak bych smĕl pohledĕti na Joába bratra tvĕho? ²³ Kdyŕ pak nechtĕl ustoupiti, uhodil ho Abner kopím pod páte ŕebro, tak ŕe vyniklo kopí hŕbetem jeho; a padl tu na tom místĕ, na kterémŕ i umŕel. A kdoŕkoli pŕicházeli k místu, na nĕmŕ padl Azael a umŕel, zastavovali se. ²⁴ Ale Joáb a Abizai honili Abnera. Slunce pak již bylo zapadlo, kdyŕ oni pŕišli ku pahrbku Amma, jenŕ jest naproti Giach, cestou k poušti Gabaon. ²⁵ Tedy sešli se synové Benjamin za Abnerem, a jsouce spolu v houfu, postavili se na vrchu pahrbku jednoho. ²⁶ Odkudŕ zavolal Abner na Joába, ōka: Zdaliŕ bez pŕestání sŕirati bude meĕ tvůj? Nevĕš-liŕ, ŕe hoŕkost bývá naposledy? Dokudŕ tedy nerozkáŕeš lidu navrátiti se od honĕní bratŕí svůch? ²⁷ I ōekl Joáb: Živ[†] jest Bůh, ŕe kdybys byl nemluvil, hned ráno byl by odšel lid, jeden kaŕdý nechaje honĕní bratra svĕho. ²⁸ Tedy zatroubil Joáb v troubu, a zastavil se všecken lid, a nehonili více Izraele, aniŕ více bojovali. ²⁹ A tak Abner i lid jeho šli pŕes pole celou tu noc, a pŕepravili se pŕes Jordán, a pŕešedše všecku Betoron, pŕišli do Mahanaim. ³⁰ Ale Joáb navrátiv se od honĕní Abnera, shromáŕdil všecken lid, a nedostávalo se z služebníků Davidových devatenácti mužů a Azaele. ³¹ Sluŕebníci pak Davidovi

zabili z Beniaminských a z mužů Abnerových tõi sta a šedesáte mužů, kteříž tu zahynuli. ³² A vzavše Azaele, pohøbili jej v hrobì otce jeho, kterýž byl v Betlémì. Potom šli celou tu noc Joáb a muži jeho; i rozednilo se, když pøicházeli do Hebronu.

3

¹ I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a domem Davidovým. David pak èím dále tím více se silil, ale dùm Saulùv èím dále tím se více umenšoval. ² I zrodili se Davidovi synové v Hebronu, z nichž prvorozený jeho byl Amnon z Achinoam Jezreelské; ³ A druhý po nìm Cheleab z Abigail, ženy nìkdy Nábale Karmelského; tøetì pak Absolon, syn z Maachy dcery Tolmai krále Gessur; ⁴ A ètvrtý Adoniáš syn Haggit, a pátý Sefatiáš syn Abitál; ⁵ Šestý pak Jetram z Egly manželky Davidovy. Ti se zrodili Davidovi v Hebronu. ⁶ I stalo se, když byla válka mezi domem Saulovým a mezi domem Davidovým, a Abner stateènì zastával domu Saulova, ⁷ (Mìl pak byl Saul ženinu, jejíž jméno bylo Rizpa, dcera Aja), že øekl Izbozet Abnerovi: I proè jsi všel k ženinì otce mého? ⁸ Tedy rozhnìvav se Abner velmi pro slova Izbozetova, øekl: I zdali já jsem psí hlava, kterýž jsem proti Judovi dnes uèinil milosrdenství s domem Saule otce tvého, s bratøími jeho i pøíbuznými jeho, a nevydal jsem ti v ruku Davidovu, a však vyhledáváš na mnì dnes nepravosti té ženy. ⁹ Toto uèiò Bùh Abnerovi a toto mu pøidej, jestliže nedopomohu k tomu Davidovi, jakož jemu pøisáhl Hospodin, ¹⁰ Aby pøeneseno bylo království od domu Saulova, a upevnìn byl trùn Davidùv nad Izraelem i nad Judou, od Dan až do Bersabé. ¹¹ A nemohl k tomu nic více odpovìdíti Abnerovi, proto že se ho bál. ¹² A tak poslal Abner posly k Davidovi na místì svém, øka: Èí jest zemì? A aby øekli: Uèiò

smlouvu se mnou, a aj, ruka má bude s tebou, abych obrátil k tobì všecken Izrael. ¹³ Jemuž odpovìdìl: Dobøe. Já⁴ uèiním s tebou smlouvu, a však jedné vìci od tebe žádám, totiž, abys nevidìl tváøi mé, leè prvé dáš pøivésti Míkol dceru Saulovu, když bys chtìl pøijítì, abys vidìl tváø mou. ¹⁴ I poslal David posly k Izbozetovi synu Saulovu, aby øekli: Dej mi ženu mou Míkol, kterouž jsem sobì zasnoubil ve stu obøízek Filistinských. ¹⁵ Poslav tedy Izbozet, vzal ji od muže Faltiele syna Lais. ¹⁶ Šel pak s ní muž její, a jda za ní až do Bahurim, plakal. Tedy øekl jemu Abner: Jdi, navra⁴ se zase. I navrátil se. ¹⁷ Potom Abner uèinil øeè k starším Izraelským, øka: Pøedešle stáli jste o to, aby David byl králem nad vámi. ¹⁸ Protož nyní vykonejtež to; nebo⁴ jest Hospodin mluvil o Davidovi, øka: Skrze ruku Davida služebníka svého vysvobodím lid svùj Izraelský z ruky Filistinských, a z ruky všech nepøátel jeho. ¹⁹ To též mluvil Abner i k Beniaminským. Potom odšel Abner, aby mluvil k Davidovi v Hebronu všecko, což se za dobré vidìlo Izraelovi a všemu domu Benjamin. ²⁰ Když tedy pøišel Abner k Davidovi do Hebronu a s ním dvadeti mužù, uèinil David Abnerovi i mužùm, kteøíž s ním byli, hody. ²¹ I øekl Abner Davidovi: Vstanu a pùjdu, abych shromáždil ku pánu svému králi všecken lid Izraelský, kteøíž vejdou s tebou v smlouvu, a budeš kralovati nade všemi, jakož toho žádá duše tvá. I propustil David Abnera, kterýž odšel v pokoji. ²² A aj, služebníci Davidovi a Joáb vraceli se z vojny, koøisti veliké s sebou nesouce. Ale Abnera již nebylo s Davidem v Hebronu, nebo byl ho propustil, a již odšel v pokoji. ²³ Joáb tedy i všecko vojsko, kteréž bylo s ním, pøišli tam. I oznámili Joábovi, økouce: Byl zde Abner syn Nerùv u krále, ale propustil jej, a odšel v pokoji. ²⁴ Protož všed Joáb k králi, øekl: Co jsi uèinil? Aj, pøišel byl Abner k tobì;

proè jsi ho pustil, aby zase odšel? ²⁵ Znáš Abnera syna Nerova. Proto, aby podvedl tebe, pøišel, a aby vyšpehoval vycházení tvé i vcházení tvé, a zvidil všecko, co ty èiniš. ²⁶ Tedy vyšed Joáb od Davida, poslal posly za Abnerem, kteøíž ho pøivedli zase od èisterny Sírach, o èemž David nic nevidil. ²⁷ A když se navrátil Abner do Hebronu, uvedl ho Joáb do prostøed brány, aby s ním mluvil tiše. I udeøil ho v páté žebro, a umøel pro krev Azaele bratra jeho. ²⁸ To když potom David uslyšel, øekl: Èist jsem já i království mé pøed Hospodinem až na vïky od krve Abnera syna Nerova. ²⁹ Necha' pøijde na hlavu Joábovu i na všecken dùm otce jeho, a nech' není prázden dùm Joábùv toho, jenž by trpìl tok, aneb malomocného a na hùl se podpírajícího, aneb padajícího od meèe a nemajícího chleba. ³⁰ A tak Joáb a Abizai bratr jeho zamordovali Abnera, proto že byl zabil Azaele bratra jejich v Gabaon v bitvì. ³¹ I øekl David Joábovi a ke všemu lidu, kterýž byl s ním: Roztrhnìte roucha svá, a pøepašte se pytlí, a plaète pøed Abnerem. Král pak David šel za márami. ³² A když pochovávali Abnera v Hebronu, pozdvih král hlasu svého, plakal nad hrobem Abnerovým, plakal také všecken lid. ³³ V tom naøíkaje král pro Abnera, øekl: Tak-liž jest mìl umøíti Abner, jako umírá nijaký nièemný èlovìk? ³⁴ Ruce tvé nebyly svázány a nohy tvé mìdnými poutami nebyly sevøíny, ale padl jsi jako ten, kdož padá od lidí nešlechetných. Tedy ještì více všecken lid plakal nad ním. ³⁵ Potom pøišel všecken lid, a mìli k tomu Davida, aby jedl chléb ještì záhy. Ale David pøisáhl, øka: Toto a' mi uèiní Bùh a toto pøidá, jestliže prvé, než slunce zapadne, okusím chleba aneb èehokoli jiného. ³⁶ Což když poznal všecken lid, líbilo se jim to; a všecko, což èinil král, líbilo se všemu lidu. ³⁷ I poznal všecken lid a všecken Izrael v ten den, že nepošlo to od krále, aby zabili Abnera syna

Nerova. ³⁸ Øekl pak král služebníkùm svým: Nevíte-liž, že kníže, a veliké, padlo dnes v Izraeli? ³⁹ A já ješti nyní mdlý jsem, jakožto pomazaný král, muži pak tito, synové Sarvie, jsou mi nepovolní. Odplatíž Hospodin tomu, kdož zle èiní, vedlé zlosti jeho.

4

¹ A když uslyšel Izbozet syn Saulùv, že umøel Abner v Hebronu, zemdlely ruce jeho, a všecken lid Izrael byl pøedišen. ² Mìl pak syn Saulùv dva muže hejtmany nad dráby, jméno jednoho Baana, a jméno druhého Rechab, synové Remmona Berotského z synù Beniamin; nebo i Berot poèítá se v Beniaminovi. ³ Utekli pak byli Berotští do Gittaim, a byli tam pohostinu až do toho dne. ⁴ Mìl také byl Jonata syn Saulùv syna chromého na nohy, (nebo když byl v pìti letech a pøišla povìst o Saulovi a Jonatovi z Jezreel, vzavši ho chùva jeho, utíkala, a když dospíchala utíkajici, on upadl a okulhavìl), jehož jméno Mifibozet. ⁵ A odšedše synové Remmona Berotského, Rechab a Baana, vešli o poledni do domu Izbozetova. On pak spal na lùžku poledním. ⁶ A aj, když vešli až do domu, jako by bráti mìli obilé, ranili ho v páté žebro, Rechab a Baana bratr jeho, a utekli. ⁷ Nebo když byli vešli do domu, a on spal na lùžku svém v pokojíku svém, kdež léhal, probodli jej a zabili, a s'avše hlavu jeho, vzali ji, a šli cestou po pustinách celou tu noc. ⁸ I pøinesli hlavu Izbozetovu k Davidovi do Hebronu a øekli králi: Aj, hlava Izbozeta syna Saulova, nepøítele tvého, kterýž hledal bezživotí tvého. Hle, pomstil dnes Hospodin pána mého krále nad Saulem i semenem jeho. ⁹ Tedy odpovídaje David Rechabovi a Baanovi bratru jeho, synùm Remmona Berotského, øekl jim: Živ^t jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všech úzkostí, ¹⁰ Když^t jsem toho, kterýž mi oznámil, øka:

Aj, Saul zahynul, (ješto se jemu zdálo, že veselé noviny zvištuje), vzal a zabil jsem ho v Sicelechu, jemuž se zdálo, že ho budu darovati za poselství: ¹¹ Ěím pak více lidi bezbožné, kteøíž zamordovali muže spravedlivého v domì jeho na ložci jeho? A nyní, zdaliž nebudu vyhledávati krve jeho z ruky vaší, a nevyhladím vás z zemì? ¹² I rozkázal David služebníkùm, aby je zbili. I zutínali jim ruce i nohy jejich, a povísili u rybníka pøi Hebronu. Hlavu pak Izbozetovu vzavše, pochovali v hrobì Abnerovì v Hebronu.

5

¹ Tehdy pøišla všechna pokolení Izraelská k Davidovi do Hebronu, a mluvili, økouce: Aj, my kost tvá a tilo tvé jsme. ² A pøedešlých èasù, když byl Saul králem nad námi, ty jsi vyvodil i zase pøivodil lid Izraelský. A nadto øekl Hospodin tobì: Ty pásti budeš lid mùj Izraelský, a ty budeš vývoda nad Izraelem. ³ Pøišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a uèinil s nimi král David smlouvu v Hebronu pøed Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem. ⁴ Ve tøidcìti letech byl David, když poèal kralovati, a kraloval ètyøidceti let. ⁵ V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a šest mìsícù, a v Jeruzalémì kraloval tøidceti a tøi léta nade vším Izraelem a Judou. ⁶ Táhl pak král s lidem svým k Jeruzalému proti Jebuzejskému, obyvateli té zemì; kterýž mluvil Davidovi, øka: Nevejdeš sem, leè odejmeš slepé a kulhavé, pravíce: Nevejdeš sem David. ⁷ A však vzal David hrad Sion, to⁺ jest mìsto Davidovo. ⁸ Nebo øekl David v ten den: Kdož by koli porazil Jebuzea, a zlezl by žlaby jeho, a pobil by ty slepé i chromé, kteréž má v nenávisti duše Davidova, knížetem bude. Protož pravili: Slepý a kulhavý nevejde do toho domu. ⁹ I bydlil David na tom hradì, a nazval jej mìstem Davidovým; nebo vystavil je David vùkol od Mello až do

vnitřku. ¹⁰ A tak David čím dále tím více prospíval a rostl, Hospodin zajisté, Bůh zástupů, byl s ním. ¹¹ Poslal také Chiram král Tyrský posly k Davidovi a dřeví cedrového, i tesáče, kameníky a zedníky umilé, kteříž vystavili dům Davidovi. ¹² I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský. ¹³ Nabral pak sobě David ještě více ženin i žen z Jeruzaléma, když byl přišel z Hebronu, a naplodilo se Davidovi ještě více synů a dcer. ¹⁴ A tato jsou jména těch, kteříž se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun; ¹⁵ Též Ibchar a Elisua, a Nefeg a Jafia; ¹⁶ A Elisama a Eliada a Elifelet. ¹⁷ Uslyšavše pak Filistiňtí, že pomazali Davida za krále nad Izraelem, vytáhli všickni Filistiňtí hledati ho. Což když zvěděl David, sstoupil na místo hrazené. ¹⁸ Protož Filistiňtí přitáhše, položili se v údolí Refaim. ¹⁹ Tedy tázal se David Hospodina, óka: Potáhnu-li proti Filistinským? Vydáš-li je v ruku mou? Odpověděl Hospodin Davidovi: Táhni, neboť vydám jistotně Filistinské v ruku tvou. ²⁰ I přitáhl David do Balperazim, a porazil je tam, a řekl: Protrhl^t jest Hospodin nepřátely mé přede mnou, jako vody protrhují břehy. Protož nazval jméno místa toho Balperazim. ²¹ Nebo zanechali tu rytin svých, kteréž pobral David i muži jeho. ²² Opět znovu vytáhli Filistiňtí, a rozprostěli se v údolí Refaim. ²³ I tázal se David Hospodina. Kterýž odpověděl: Netáhni, ale obejda je po zadu, teprv dotoeš na ně naproti moruším. ²⁴ A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, hneš se také; nebo tehďáž vyjde Hospodin před tebou, aby zbil vojska Filistinských. ²⁵ I uèinil David tak, jakž mu přikázal Hospodin, a porazil Filistinské od Gabaa, až kudy se jde do Gázer.

6

¹ Tedy sebral opìt David výborného lidu z Izraele tøidceti tisíc. ² A vstav, šel David i všecken lid, kterýž byl s ním, z Bála Judova, aby pøinesli odtud truhlu Boží, pøi kteréž se vzývá jméno, jméno Hospodina zástupù, sedícího nad cherubíny. ³ I vstavili truhlu Boží na nový vùz, vzavše ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku. Uza pak a Achio, synové Abinadabovi, spravovali ten vùz nový. ⁴ A tak vzali ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku, jdouce s truhlou Boží; Achio pak šel pøed truhlou. ⁵ Ale David i všecken dùm Izraelský hrali pøed Hospodinem na všelijaké nástroje z dříví cedrového, totiž na harfy, loutny, bubny, huslièky, a na cymbály. ⁶ A když pøišli k humnu Náchonovu, vztáhl ruku svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo uchýlili se volové. ⁷ Protož rozhnìval se Hospodin na Uzu, a zabil ho Bùh pro neprozøetelnost; i umøel tu u truhly Boží. ⁸ Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak pøísni oboøil na Uzu. I nazváno to místo Peres Uza až do tohoto dne. ⁹ A boje se David Hospodina v ten den, øekl: Kterakž má vjíti ke mnì truhla Hospodinova? ¹⁰ Proèež David nechtìl pøenésti k sobì truhly Hospodinovy do místa svého, ale zpùsobil to, aby se obrátila do domu Obededoma Gittejského. ¹¹ I pobyla truhla Hospodinova v domì Obededoma Gittejského za tøi mìsíce, a požehnal Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho. ¹² V tom povídáno jest králi Davidovi, že požehnal Hospodin domu Obededomovu i všemu, což má, pro truhlu Boží. Tedy odšed David, pøenesl truhlu Boží z domu Obededomova do místa Davidova s veselím. ¹³ A když poodešli ti, kteøíž nesli truhlu Hospodinovu, na šest krokù, obìtoval voly a tuèný dobytek. ¹⁴ David pak poskakoval ze vší síly pøed Hospodinem, a byl obleèn David v efod lnìný. ¹⁵ A tak David i všecken dùm Izrael-

ský provázeli truhlu Hospodinovu s plésáním a zvukem trouby. ¹⁶ Stalo se pak, když truhla Hospodinova vcházela do místa Davidova, že Míkol dcera Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále Davida plésajícího a poskakujícího pøed Hospodinem, pohrdla jím v srdci svém. ¹⁷ A když pøinesli truhlu Hospodinovu, postavili ji na místì jejím u prostøed stanu, kterýž jí byl David rozbil; a obìtoval David pøed Hospodinem obìti zápalné i pokojné. ¹⁸ Zatím když pøestal David obìtovati obìtí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodina zástupù. ¹⁹ Dal také všemu lidu a všemu množství Izraelskému, od muže až do ženy, jednomu každému jeden pecník chleba a kus masa, a vína láhvici jednu. I odšel všecken lid, jeden každý do domu svého. ²⁰ Potom navracoval se David, aby dal požehnání domu svému. I vyšla Míkol dcera Saulova vstøíc Davidovi, a øekla: Jak slavný byl dnes král Izraelský, kterýž se odkrýval dnes pøed ðivkami služebníků svých, tak jako se odkrývá jeden z lehkomyšlných! ²¹ I øekl David k Míkol: Pøed Hospodinem, (kterýž mne vyvolil nad otce tvého a nad všecken ðùm jeho, pøikázav mi, abych byl vývodou lidu Hospodinova, totiž Izraele), plésal jsem a plésati budu pøed Hospodinem. ²² Anobrž èím se ještì více opovrhu nežli tuto, a ponížím se u sebe sám, tím i u tìch ðivek, o nichž jsi mluvila, i u tìch, pravím, slavnější budu. ²³ Protož Míkol dcera Saulova nemìla žádného plodu až do dne smrti své.

7

¹ I stalo se, že když král sedìl v domì svém, a Hospodin jemu dal odpoèinutí vùkol pøede všemi nepøátely jeho,
² Øekl král Nátanovi proroku: Pohleì medle, já bydlím v domì cedrovém, truhla pak Boží pøebývá mezi kortýnami.
³ I dí Nátan králi: Cožkoli jest v srdci tvém, jdi, uèiò,

nebo Hospodin s tebou jest. ⁴ Potom té noci stalo se slovo Hospodinovo k Nátanovi, økoucí: ⁵ Jdi a poviz služebníkmu mému Davidovi: Takto praví Hospodin: Zdaliž ty mi staviti budeš dùm, v kterémž bych pøebýval? ⁶ Ponìvadž jsem nebydlil v domì od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské z Egypta, až do dne tohoto, ale pøecházel jsem s stánkem a pøíbytkem sem i tam. ⁷ Nadto kudyž jsem koli chodil se všechními syny Izraelskými, zdali jsem jedno slovo øekl kterému z soudcù Izraelských, kterémuž jsem pøikázal pásti lid svùj Izraelský, øka: Proè jste mi neustavili domu cedrového? ⁸ Protož nyní toto díš služebníkmu mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupù: Já^t jsem ti vzal z ovèince od stáda, abys byl vývodou lidu mého Izraelského. ⁹ A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obracel; všechny také nepøátely tvé vyhladil jsem pøed tváøí tvou, a uèinil jsem tobì jméno veliké, jako jméno vyvýšených na zemi. ¹⁰ Způsobím tolikéž místo lidu svému Izraelskému, a vštípím jej, a bydliti bude v místi svém a nepohne se více, aniž ho budou více trápit lidé nešlechtní jako prvé, ¹¹ Hned od toho dne, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem teï dal odpoèinutí tobì pøede všemi nepøátely tvými. Pøesto oznamuje^t Hospodin, že on sám tobì dùm vzdílá. ¹² Když se vyplní dnové tvoji, a usneš s otci svými, vzbudím sími tvé po tobì, kteréž vyjde z života tvého, a utvrdím království jeho. ¹³ On^t ustaví dùm jménu mému, a já utvrdím trùn království jeho až na vïky. ¹⁴ Já budu jemu otcem, a on mi bude synem. Kterýž když zhøeší, trestati ho budu metlou lidskou a ranami synù lidských. ¹⁵ Ale milosrdenství mé nebude odjato od niho, tak jako jsem je odjal od Saule, kteréhož jsem zahnal od tváøí tvé. ¹⁶ A tak utvrzen bude dùm tvùj a království tvé až na vïky pøed tebou, a trùn tvùj bude stálý až na vïky. ¹⁷ Vedlé

všech slov tìchto, a podlé všeho vidìní tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi. ¹⁸ Tedy všed král David, posadil se pøed Hospodinem a øekl: Kdo jsem já, Panovníèe Hospodine, a jaký jest dùm můj, že jsi mne pøivedl v ta místa. ¹⁹ Nýbrž ještì se to málo vidìlo, Panovníèe Hospodine, že jsi také mluvil i o domu služebníka svého na dlouhé èasy, ješto jest to povaha lidská, Panovníèe Hospodine. ²⁰ Ale což již více má mluvit David pøed tebou? Však ty znáš služebníka svého, Panovníèe Hospodine. ²¹ Pro slovo své a podlé srdce svého èiníš všechny tyto vìci veliké, v známost je uvodì služebníku svému. ²² (Protož zveleben jsi Hospodine Bože, nebo není tobì rovného, anobrž není žádného Boha kromì tebe), podlé toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma. ²³ Kdo tedy jest jako lid tvùj, jako Izrael, který národ na zemi, jehož by Bùh šel, aby jej sobì vykoupil za lid, a dobyl sobì jména, a uèinil tobì, ó Izraeli, tyto veliké vìci a hrozné v zemi tvé, pøed oblíèejem lidu svého, kterýž jsi sobì vysvobodil z Egypta, z pohanstva bohù jejich? ²⁴ A vzdìlal jsi sobì lid svùj Izraelský, sobì v lid až na vìky, a protož, Hospodine, jsi jejich Bohem. ²⁵ Nyní tedy, Hospodine Bože, slovo to, jímž jsi se zamluvil služebníku svému a domu jeho, naplniž je až na vìky, a uèiò tak, jakž jsi mluvil, ²⁶ Tak aby zvelebováno bylo jméno tvé až na vìky, když se øíkati bude: Hospodin zástupù jest Bùh nad Izraelem, a dùm služebníka tvého Davida aby byl stálý pøed oblíèejem tvým. ²⁷ Nebo ty, Hospodine zástupù, Bože Izraelský, zjevil jsi mnì služebníku svému, øka: Dùm ustavím tobì. Protož usoudil služebník tvùj v srdci svém, aby se modlil tobì modlitbou touto. ²⁸ A tak již, Panovníèe Hospodine, ty sám jsi Bùh, a slova tvá jsou pravda, jimiž jsi zaslíbil služebníku svému dobré vìci tyto. ²⁹ Již tedy raè požehnati domu služebníka svého, aby trval na vìky pøed oblíèejem tvým. Nebo ty jsi, Hospodine

Bože, mluvil, že požehnáním tvým požehnán bude dùm služebníka tvého na vïky.

8

¹ Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je; i vzal David Meteg Amma z ruky Filistinských. ² Porazil také Moábské a zmìil je provazcem, na zemi je rozprostíraje; a odmìil jich dva provazce k zbití a celý provazec k živení. I uèinìni jsou Moábští Davidovi služebníci, a dávali jemu plat. ³ Porazil též David Hadadezera syna Rohobova, krále Soba, když byl vytáhl, aby rozšíøil konèiny své až k øece Eufraten. ⁴ A pobral mu David tisíc vozù a sedm set jezdcù, a dvadcti tisíc mužù pišich, a zpodøezoval David žily všemním koðùm vozníkùm; toliko zanechal z nich ke stu vozùm. ⁵ Pøitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadadezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužù. ⁶ Tedy osadil David stráží Syrii Damašskou, a byli Syrští služebníci Davidovi, dávající plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamžkoli se obrátil. ⁷ Pobral také David štíty zlaté, kteréž mìli služebníci Hadadezerovi, a pøinesl je do Jeruzaléma. ⁸ Z Betach též a z Berot, mìst Hadadezerových, nabral král David velmi mnoho mìdi. ⁹ A když uslyšel Tohi král Emat, že porazil David všechno vojsko Hadadezerovo, ¹⁰ Poslal Tohi Jorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil pøátelsky, a spolu s ním se radoval z toho, že šťastnì bojoval s Hadadezerem, a porazil ho; (nebo Hadadezer vedl válku proti Tohi). Kterýžto pøinesl s sebou nádoby støbrné, též nádoby zlaté a nádoby mìdiné. ¹¹ Ty také obìtoval král David Hospodinu s støbrem a zlatem posvěceným ze všech národù, kteréž podmanil, ¹² Totiž z Syrských a Moábských, též z synù Ammon a

z Filistinských, i z Amalechitských a z koøistí Hadadezera syna Rohobova, krále Soba. ¹³ Zvelebil také David své jméno, když se navracoval od pobití osmnácti tisícù Syrských v údolí solnatém. ¹⁴ Protož i nad Idumejskými stráž postavil, všecku krajinu Idumejskou stráží osadiv. I uèinìni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. ¹⁵ I kraloval David nade vším Izraelem, a èinil David soud a spravedlnost všemu lidu svému. ¹⁶ Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludùv kancléøem; ¹⁷ Sádoch také syn Achitobùv a Achimelech syn Abiatarùv knížími, a Saraiáš písaaøem. ¹⁸ Benaiáš pak syn Joiadùv byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty.

9

¹ Tedy øekl David: Jest-li ještì kdo pozùstalý z domu Saulova, abych jemu uèinil milosrdenství pro Jonatu? ² Byl pak služebník domu Saulova, jehož jméno bylo Síba. I zavolali ho k Davidovi. I øekl král jemu: Ty-li jsi Síba? Odpovìdìl: Jsem služebník tvùj. ³ Øekl jemu král: Jest-liž ještì kdo z domu Saulova, abych jemu uèinil milosrdenství Boží? Odpovìdìl Síba králi: Ještì jest syn Jonatùv chromý na nohy. ⁴ I øekl jemu král: Kdež jest? Odpovìdìl Síba králi: Tam jest v domì Machiry, syna Amielova v Lodebar. ⁵ Protož poslav král David, vzal ho z domu Machiry, syna Amielova z Lodebar. ⁶ A když pøišel Mífibozet syn Jonaty, syna Saulova, k Davidovi, padl na tváø svou a poklonil se. I øekl David: Mífibozete. Kterýž odpovìdìl: Aj, služebník tvùj. ⁷ Øekl jemu David: Neboj se, nebo jistì uèiním s tebou milosrdenství pro Jonatu otce tvého, a navrátím tobì všechna pole Saule otce tvého, a ty jídati budeš za stolem mým vždycky. ⁸ Kterýž pokloniv se, øekl: Co jest

služebník tvůj, že jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já? ⁹ Zatím povolal král Síby, služebníka Saulova a řekl jemu: Cožkoli měl Saul i všechna dědictví jeho, to jsem dal synu pána tvého. ¹⁰ Budeš tedy jemu spravovati rolí, ty i synové tvoji i služebníci tvoji, a snášeti budeš, aby měl syn pána tvého pokrm, kterýž by jedl, ale Mifibozet syn pána tvého jídati bude vždycky za stolem mým. (Měl pak Síba patnácte synů a dvaceti služebníků.) ¹¹ Odpovídl Síba králi: Vedlé všeho, jakž přikázal pán můj král služebníkmu svému, tak učiní služebník tvůj, ačkoli i Mifibozet mohl by jídati za stolem mým jako jeden z synů královských. ¹² Měl také Mifibozet syna malého, jemuž jméno bylo Mícha; a všickni, kteříž bydlili v domě Síbovi, byli za služebníky Mifibozetovi. ¹³ A tak Mifibozet zůstával v Jeruzalémě, proto že vždycky za stolem královským jídal; a byl kulhavý na obě noze.

10

¹ Stalo se také potom, že umřel král Ammonitský, a kraloval Chanun syn jeho po něm. ² I řekl David: Učiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, jakož otec jeho učinil milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David, aby ho potíšil skrze služebníky své pro otce jeho. I přišli služebníci Davidovi do země Ammonitských. ³ I řekla knížata Ammonitská k Chanunovi, pánu svému: Což se zdá, že David činí poctivost otci tvému, že poslal k tobě, kteříž by tě potíšili? Zdá-liž ne proto, aby shlédl místo a vyšpehoval je, a potom je podvrátil, poslal David služebníky své k tobě? ⁴ A tak Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil každému půl brady, a zůstøihoval roucha jejich až do polovice, totiž až do zadků jejich, a propustil je. ⁵ To když oznámili Davidovi, poslal proti nim, (nebo muži ti zohaveni byli velice), a řekl jim král:

2 Samuelova 10:6 182 Samuelova 10:19

Pobuňte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše, potom se navrátíte. ⁶ Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslavše, najali ze mzdy z Syrie z domu Rohob, a z Syrie Soba dvacet tisíců piších, a od krále Maacha tisíc mužů, a od Istoba dvanácte tisíc mužů. ⁷ Což uslyšev David, poslal Joába se vším vojskem udatných. ⁸ A tak vytáhše Ammonitští, šikovali se k boji u brány, Syrští také, Soba a Rohob, a Istob i Maacha zvlášti byli na poli. ⁹ A protož vida Joáb proti sobi sšikovaný boj s pøedu i s zadu, vybrav nikteré ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským. ¹⁰ Ostatek pak lidu dal pod správu Abizai bratra svého, a sšikoval jej proti Ammonitským. ¹¹ A øekl: Jestliže Syrští budou silnější mne, pøispìješ mi na pomoc; jestliže pak Ammonitští silnější budou tebe, také pøispìji, abych pomohl tobì. ¹² Posilìž se, a buíme udatní, bojující za lid náš a za mìsta Boha našeho, Hospodin pak uèiní, což se jemu dobøe líbiti bude. ¹³ I pøistoupil Joáb s lidem svým k bitvì proti Syrským, a oni utekli pøed ním. ¹⁴ Tedy Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli i oni pøed Abizai a vešli do mìsta. I navrátìl se Joáb od Ammonitských a pøišel do Jeruzaléma. ¹⁵ Ale Syrští vidouce, že by poraženi byli od Izraele, sebrali se vespolek. ¹⁶ Poslal také Hadarezer a vyvedl Syrské, kteøíž bydlejí za øekou, a pøišli k Helam; Sobach pak, hejtman vojska Hadarezerova, vedl je. ¹⁷ I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždìv všecken lid Izraelský, pøepravil se pøes Jordán, a pøitáhli k Helam. I sšikovali se Syrští proti Davidovi, a bojovali proti nìmu. ¹⁸ Tedy utekli Syrští pøed Izraelem, a porazil David z Syrských sedm set vozů a ètyøidceti tisíc jezdců. Sobacha také hejtmana vojska toho ranil, i umøel tu. ¹⁹ Když pak vidìli všickni králové, kteøíž byli pøi Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Izraelem a sloužili jemu. A nesmìli již více

Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

11

¹ I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že poslal David Joába a služebníky své s ním, též i všecken Izrael, aby hubili Ammonitské; i oblehli Rabba. David pak zůstal v Jeruzalémì. ² Tedy stalo se k večerou, když vstal David s ložce svého, procházejce se po paláci domu královského, že uzøel s paláce ženu, ana se myje; kterážto žena byla vzezøení velmi krásného. ³ A poslav David, vyptal se o té ženì a øekl: Není-liž to Betsabé dcera Eliamova, manželka Uriáše Hetejského? ⁴ Opìt poslal David posly a vzal ji. Kterážto když vešla k nìmu, obýval s ní; (nebo se byla oèistila od neèistoty své). Potom navrátila se do domu svého. ⁵ I poèala žena ta. Protož poslavši, oznámila Davidovi, økuci: Tìhotná jsem. ⁶ Poslav pak David, vzkázal Joábovi: Pošli ke mnì Uriáše Hetejského. I poslal Joáb Uriáše k Davidovi. ⁷ A když pøišel Uriáš k nìmu, otázal se ho, jak se má Joáb, a jak se má lid, a kterak se vede v vojšti? ⁸ Øekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého, a umyj sobì nohy. I vyšel Uriáš z domu králova, a poslán za ním dar královský. ⁹ Ale Uriáš spal u vrat domu královského se všemi služebníky pána svého, a nešel do domu svého. ¹⁰ Což když oznámili Davidovi, økouce: Nešel Uriáš do domu svého, øekl David Uriášovi: Však jsi z cesty pøišel. Proèež jsi nešel do domu svého? ¹¹ Odpovìdìl Uriáš Davidovi: Truhla Boží a Izrael i Juda zůstávají v staních, a pán mùj Joáb i služebníci pána mého na poli zůstávají, já pak mám vjíti do domu svého, abych jedl a pil, a spal s manželkou svou? Jakož jsi živ ty, a jako jest živa duše tvá, že^t toho neuèiním. ¹² Tedy øekl David Uriášovi: Pobuì zde ještì dnes, a zítra propustím tebe. I zůstal Uriáš v Jeruzalémì toho dne i nazejtøí. ¹³ V

tom pozval ho David, aby jedl pøed ním a pil, a opojil ho. A však on šel veèer spáti na ložce své s služebníky pána svého, a nešel do domu svého. ¹⁴ A když bylo ráno, napsal David list Joábovi, kterýž poslal po Uriášovi. ¹⁵ Psal pak v listu tìmi slovy: Postavte Uriáše proti bojovníkùm nejsilnějším; mezi tìm odstupte nazpìt od niho, aby ranìn jsa, umøel. ¹⁶ I stalo se, když oblehl Joáb mìsto, že postavil Uriáše proti místu, kdež vidìl, že jsou nejsilnější muži. ¹⁷ A vyskoèivše muži z mìsta, bojovali proti Joábovi. I padli nìkteøí z lidu, z služebníkù Davidových, také i Uriáš Hetejský zabit. ¹⁸ Tedy poslav Joáb, oznámil Davidovi všechno, což se zbìhlo v bitvì. ¹⁹ A pøikázal tomu poslu, øka: Když vypravíš králi všechny vìci, které se zbìhly v bitvì, ²⁰ Pøi èemž jestliže se popudí prchlivost královská a øekne-li: Proè jste pøistoupili k mìstu, bojujíte? Zdalìž jste nevidìli, že házejí se zdi? ²¹ Kdo zabil Abimelecha syna Jerobosetova? Zdali ne žena, svrhši na nìj kus žernovu se zdi, tak že umøel v Tébes? Proè jste pøistupovali ke zdi? tedy dìš: Také služebník tvùj Uriáš Hetejský umøel. ²² A tak šel posel, a pøišed, oznámil Davidovi všechno to, proèež ho byl poslal Joáb. ²³ A øekl posel ten Davidovi: Zmocnili se nás muži ti, a vytrhli proti nám do pole, a honili jsem je až k bránì. ²⁴ V tom støíleli støelci na služebníky tvé se zdi, a zbiti jsou nìkteøí z služebníkù králových, také i služebník tvùj Uriáš Hetejský zabit. ²⁵ Tedy øekl David poslu: Tak povìz Joábovi: Nic tì to nerozpakuj, že tak i jinak sehlcuje meè. Ztuž boj svùj proti mìstu a zkaz je, a potíš drábù. ²⁶ Uslyševši pak manželka Uriášova, že umøel Uriáš muž její, plakala manžela svého. ²⁷ A když pominul plàè, poslav David, vzal ji do domu svého, a mìl ji za manželku; i porodila mu syna. Ale nelíbilo se to Hospodinu, co uèinil David.

12

¹ Protož poslal Hospodin Nátana k Davidovi. Kterýž pøišed k nìmu, øekl jemu: Dva muži byli v mìstì jednom, jeden bohatý a druhý chudý. ² Bohatý mìl ovec i volù velmi mnoho, ³ Chudý pak nemìl nic, kromì jednu oveèku malou, kterouž byl koupil a choval, až i odrostla pøi nìm a pøi dìtech jeho tolikéž. Chléb jeho jedla a z èšše jeho pila, a v lùnu jeho spávala, a tak byla mu jako za dceru. ⁴ Když pak pøišel pocestný k tomu bohatému èlovìku, líto mu bylo vzíti z ovcí aneb z volù svých, což by pøipravil pocestnému, kterýž k nìmu pøišel, ale vzav oveèku toho chudého èlovìka, pøipravil ji muži, kterýž byl pøišel k nìmu. ⁵ Tedy rozhnìval se David na muže toho náramnì a øekl Nátanovi: Živ[†] jest Hospodin, že hoden jest smrti muž, kterýž to uèinil. ⁶ Oveèku také tu zaplatí ètver násobnì, proto že uèinil víc tu, a nelitoval ho. ⁷ I øekl Nátan Davidovi: Ty jsi ten muž! Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem tì pomazal, abys králem byl nad Izraelem, a vytrhl jsem tebe z ruky Saulovy. ⁸ A dal jsem tobì dùm pána tvého, i ženy pána tvého v lùno tvé, dal[†] jsem také dùm Izraelský a Judský, a bylo-li[†] by to málo, byl bych pøidal mnohem více. ⁹ Proèež jsi sobì zlehèil slovo Hospodinovo, èinì to, což se nelíbí jemu? Uriášè Hetejského zabil jsi meèem, a manželku jeho pojals sobì za ženu, samého pak zamordoval jsi meèem Ammonitských. ¹⁰ Protož nyní neodejde[†] meè z domu tvého až na vìky, proto že jsi pohrdl mnou, a vzal jsi manželku Uriášè Hetejského, aby byla žena tvá. ¹¹ Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti tobì zlé z domu tvého, a vezma ženy tvé pøed oèima tvýma, dám je bližnímu tvému, kterýž spáti bude s ženami tvými, an na to každý hledí. ¹² A aèkoli ty uèinil jsi to tajnì, já však uèiním to zjevnì pøede vším Izraelem a všechnìm známi. ¹³ Tedy øekl David

Nátanovi: Zhøešil^t jsem Hospodinu. Zase øekl Nátan Davidovi: Tentýž Hospodin pøenesl høích tvùj, neumøeš. ¹⁴ Ale však, ponìvadž jsi tou vícì dal pøìeinu nepøáatelùm Hospodinovým, aby se rouhali, protož ten syn, kterýž se narodil tobì, jistotnì umøe. ¹⁵ Potom odšel Nátan do domu svøho. V tom Hospodin ranil dítì, kteréž byla porodila manželka Uriášova Davidovi, tak že pochybili o nìm. ¹⁶ I modlil se David Bohu za to dítì a postil se, a všed, ležel pøes noc na zemi. ¹⁷ A aèkoli starší domu jeho pøišli k nìmu, aby ho zdvihli z zemì, on však nechtìl, aniž s nimi co jedl. ¹⁸ Stalo se pak dne sedmøho, že umøelo dítì. I nesmìli služebnìci Davidovi toho oznámiti jemu, že by umøelo dítì; nebo pravili: Aj, když ještì bylo dítì živo, mluvili jsme jemu, a nechtìl slyšeti hlasu našeho, což pak když jemu díme: Umøelo dítì. Ovšem to tíže ponese. ¹⁹ Ale vida David, an služebnìci jeho k sobì šepcí, srozumìl, že by umøelo dítì. I øekl David služebnìkùm svým: Co již umøelo dítì? Kteøíž øekli: Umøelo. ²⁰ Tedy vstav David s zemì, umyl se a pomazal se, a zmìnil roucho své, a všed do domu Hospodinova, pomodlil se. Potom vrátiv se do domu svøho, rozkázal sobì dáti jísti a jedl. ²¹ Služebnìci pak jeho øekli jemu: Co jsi to uèinil? Pro dítì, když živo bylo, postils se a plakal, ale jakž dítì umøelo, vstal jsi a pøijal jsi pokrm. ²² Kterýžto øekl: Pokudž ještì dítì živo bylo, postil jsem se a plakal, nebo jsem øekl: Kdo ví? Mùže^t se smilovati nade mnou Hospodin, aby živo bylo dítì. ²³ Nynì pak, ponìvadž umøelo, proè se mám postiti? Zdaliž budu moci zase je vzkøísiti? Já^t pùjdu k nìmu, ale ono se nenavrátì ke mnì. ²⁴ Potom David potìšiv Betsabé manželky své, všel k ní a spal s ní. I porodila syna, a nazval jméno jeho Šalamoun, a Hospodin miloval jej. ²⁵ Protož poslal byl Nátana proroka, a nazval jméno jeho Jedidiah pro Hospodina. ²⁶ Bojoval pak Joáb proti Rabba

Ammonitských, a vzal místo královské. ²⁷ A poslav posly k Davidovi, řekl: Dobýval jsem Rabba a vzal jsem místo vod. ²⁸ Protož nyní sebera ostatek lidu, polož se proti místu a vezmi je, abych já nevzal místa toho, a bylo by mně popisováno vítězství nad ním. ²⁹ Tedy sebrav David všecken lid, vytáhl proti Rabba, kteréhož dobýval a vzal je. ³⁰ A sál korunu krále jejich s hlavy jeho, kteráž vážila centnéž zlata, a bylo v ní kamení drahé, a vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též kořisti místa velmi veliké. ³¹ Lid pak, kterýž v něm byl, vyvedl a dal jej pod pily a pod brány železné a pod sekery železné, a vernal je do peci cihelné. A tak činil všem místům Ammonitským. Potom navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma.

13

¹ I stalo se potom, že Absolon syn Davidův měl sestru krásnou, jménem Támar; i zamiloval ji Amnon syn Davidův. ² A tak se o to trápil Amnon, že i v nemoc upadl pro Támar sestru svou; nebo panna byla, a viděl Amnon, že nepadne jí moci co učiniti. ³ Měl pak Amnon přítele, jehož jméno bylo Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, kterýžto Jonadab byl muž velmi chytrý. ⁴ I řekl jemu: Proč tak chodněš, synu králov, den ode dne? Neznámíš-liž mi? I řekl mu Amnon: Támar sestru Absolona bratra svého miluji. ⁵ Tedy řekl jemu Jonadab: Polož se na lůž své a udělej se nemocným, a když přijde otec tvůj, aby tě navštívil, díš jemu: Nechť přijde, prosím, Támar sestra má a dá mi jísti, připraviv před oěima máma pokrm, abych viděl a jedl z ruky její. ⁶ A tak složil se Amnon, dila se nemocným. A když přišel král, aby ho navštívil, řekl Amnon králi: Nechť přijde, prosím, Támar sestra má a připraviv před oěima máma asi dvě krmíčky, abych pojedl z ruky její. ⁷ Protož poslal David k Támar

do domu, øka: Jdi hned do domu Amnona bratra svého a pøiprav mu krmiøku. ⁸ I šla Támar do domu Amnona bratra svého; on pak ležel. A vzavši mouky, zadìlala ji, a pøipravivši krmiøku pøed oèima jeho, uvaøila ji. ⁹ Potom vzavši pánvici, vyložila pøed něj, a on nechtìl jísti. (I øekl Amnon: Spravte to, a^t vyjdou všickni ven. I vyšli od nìho všickni. ¹⁰ Øekl pak Amnon k Támar: Pøines tu krmiøku do pokojíka, abych pojedl z ruky tvé. A vzavši Támar krmiøku, kterouž pøipravila, pøinesla ji pøed Amnona bratra svého do pokojíka.) ¹¹ Ale když mu podávala, aby jedl, uchopil ji a øekl jí: Poï, lež se mnou, sestro má. ¹² Kterážto øekla jemu: Nikoli, bratøe mùj, neèiò mi násilí, nebo ne tak se má díti v Izraeli. Neprovoï nešlechtnosti této. ¹³ Nebo já na koho svedu pohaniní své? Ty pak budeš jako jeden z nejnešlechtnijších v Izraeli. Radiji tedy mluv medle s králem, nebo neodepøe^t mne tobì. ¹⁴ Ale nechtìl uposlechnouti hlasu jejího, nýbrž zmocniv se jí, uèinil jí násilí a ležel s ní. ¹⁵ Potom vzal ji Amnon v nenávisť velikou velmi, tak že vitší byla nenávisť, kterouž nenávidìl jí, než milost, kterouž ji miloval. I øekl jí Amnon: Vstaò a jdi pryè. ¹⁶ Kterážto odpovìdìla jemu: Za pøíèinou pøevelmi zlé vìci té, kterouž jsi pøi mnì spáchal, druhé horší se dopouštíš, že mne vyháníš. On pak nechtìl jí slyšeti. ¹⁷ Ale zavolav mládence, kterýž mu pøisluhoval, øekl: Vyveï hned tuto ode mne ven, a zamkni dvéøe po ní. ¹⁸ (Mìla pak na sobì sukni promìnných barev, nebo v takových sukních chodívaly dcery královské panny.) A tak vyvedl ji ven služebník jeho a zamkl dvéøe po ní. ¹⁹ Tedy posypala Támar hlavu svou popelem, a sukni promìnných barev, kterouž mìla na sobì, roztrhla; a vložila ruku na hlavu svou, a jdouc, køièela s naòíkáním. ²⁰ I øekl jí Absolon bratr její: Nebyl-liž Amnon bratr tvùj s tebou? Ale nyní, sestro má mlè; bratr tvùj jest,

nepøipouštij toho k srdci. A tak zùstala Támar, jsuc opuštiná, v domì Absolona bratra svého. ²¹ A uslyšev král David o tìch všech vìcech, rozhnìval se náramnì. ²² Absolon pak nic nemluvil s Amnonem, ani dobrého ani zlého; nebo nenávidìl Absolon Amnona, proto že uèinil násilí Támar sestøe jeho. ²³ I stalo se po celých dvou letech, když støihli ovce Absolonovi v Balazor, jenž jest podlé Efraim, že pozval Absolon všech synù královských. ²⁴ Nebo pøišel Absolon k králi a øekl: Aj, nyní služebník tvùj má støižce; nech^t, prosím, jde král a služebníci jeho s služebníkem tvým. ²⁵ I øekl král Absolonovi: Nech^t, synu mùj, nech^t nyní nechodíme všickni, abychom ti neobtížovali. A aèkoli nutkal ho, však nechtìl jíti, ale požehnal mu. ²⁶ Øekl ještì Absolon: Nech^t aspoð s námi jde, prosím, Amnon bratr mùj. Odpovìdìl jemu král: Proè by s tebou šel? ²⁷ A když vždy dotíral Absolon, poslal s ním Amnona i všechny syny královské. ²⁸ Pøikázal pak byl Absolon služebníkùm svým, øka: Šetøte medle, když se rozveselí srdce Amnonovo vínem, a øeknu vám: Bíte Amnona, tedy zabíte jej. Nebojte se nic, nebo zdaliž jsem já nerozkázal vám? Posiløte se a mijte se zmužile. ²⁹ I uèinili Amnonovi služebníci Absolonovi, jakž jim byl pøikázal Absolon. Proèež vstavše všickni synové královi, vsedli jeden každý na mezka svého a utekli. ³⁰ V tom když ještì byli na cestì, pøišla taková povìst k Davidovi: Pobil Absolon všechny syny královské, tak že z nich ani jednoho nezùstalo. ³¹ Tedy vstav král, roztrhl roucha svá a ležel na zemi; všickni také služebníci jeho stáli, roztrhše roucha. ³² Ozval se pak Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, a øekl: Nepravìž toho, pane mùj, jako by všechny mládence syny královy zbili, ale Amnon toliko zabit; nebo tak v úmysle Absolonovi složeno bylo od toho dne, jakž on byl uèinil násilí Támar sestøe jeho. ³³ Protož necha^t

nepøipouští toho nyní pán mùj král k srdci svému, mysle, že by všickni synové královi zbiti byli; nebo Amnon toliko umøel. ³⁴ Absolon pak utekl. Tedy pozdvih služebník hlásný oèi svých, uzøel, an mnoho lidu jde odtud, kudyž se chodilo k nìmu cestou pod horami. ³⁵ I øekl Jonadab králi: Aj, synové královští pøijíždíjí. Vedlé øeèi služebníka tvého tak se stalo. ³⁶ A když pøestál mluviti, aj, synové královští pøišli, a pozdvihše hlasu svého, plakali; též také král i všickni služebníci jeho plakali pláèem velmi velikým. ³⁷ Absolon pak utekl a ušel k Tolmai synu Amiudovu, králi Gessur. I plakal David syna svého po všechny ty dny. ³⁸ Absolon tedy utíkaje, pøišel do Gessur, a byl tam tøi léta. ³⁹ Potom žádal David vyjítí k Absolonovi, nebo již byl oželel smrti Amnonovy.

14

¹ Srozumìv pak Joáb syn Sarvie, že by naklonilo se srdce královo k Absolonovi, ² Poslav do Tekoa, a povolav odtud ženy moudré, øekl jí: Medle, udìlej se, jako bys zámutek mìla, a oblec se, prosím, v roucho smutku, a nepomazuj se olejem, ale buj jako žena již za mnoho dní zámutek mající nad mrtvým. ³ I pùjdeš k králi a mluviti mu budeš vedlé øeèi této. A nauèil ji Joáb, co by mìla mluviti. ⁴ Protož mluvila žena ta Tekoitská králi, padši na tváø svou k zemi, a poklonu uèinivši, øekla: Spomoz, ó králi. ⁵ I øekl jí král: Což jest tobí? Odpovìdìla ona: Zajisté žena vdova jsem, a umøel mi muž mùj. ⁶ Mìla pak služebnice tvá dva syny, kteøíž svadili se spolu na poli, a když nebyl, kdo by je rozvadil, udeøil jeden druhého a zabil ho. ⁷ Aj, tei povstala všechna rodina proti služebnici tvé, a øekli: Vydej toho, jenž zabil bratra svého, a ho zabijeme za život bratra jeho, kteréhož zamordoval, nýbrž zahubíme i dìdice. A tak uhasí jiskru mou, kteráž pozůstala, aby

nezanechali muži mému jména a ostatku na zemi. ⁸ Tedy øekl král ženi: Navra^t se do domu svého, a já^t poruèím o tobì. ⁹ I odpovìdìla žena Tekoitská králi: Nech^t jest, pane mùj králi, na mne ta nepravost, a na dùm otce mého, král pak a stolice jeho a^t jest bez viny. ¹⁰ Øekl také král: Bude-li kdo mluviti co proti tobì, pøiveì ho ke mnì, a nedotkne^t se tebe více. ¹¹ Tedy ona øekla: Rozpomìò se, prosím, králi, na Hospodina Boha svého, aby se nerozmnožili mstitelé krve k zhoubì a nezahladili syna mého. I odpovìdìl: Živ^t jest Hospodin, že^t nespadne vlas syna tvého na zemi. ¹² K tomu øekla žena: Nech^t promluví, prosím, služebnice tvá pánu svému králi slovo. Kterýžto odpovìdìl: Mluv. ¹³ I øekla žena: Proè jsi tedy myslil podobnou víc proti lidu Božímu? Nebo mluví král øeè tuto jako ten, kterýž sebe vinného èinì, ponìvadž nechce zase povolati vyhnaného svého. ¹⁴ Všickni^t jsme zajisté nepochybnì smrtelnì a jako vody, kteréž rozlity jsouce po zemi, zase sebrány býti nemohou, aniž se Bùh na nièì osobu ohlédá; ovšem^t i myšlení svá vynesl, aby vyhnaného nevyhánìl od sebe. ¹⁵ Nynì pak, že jsem pøišla ku pánu svému králi mluviti øeèi tyto, pøìeina jest, že mne strašil lid. Protož øekla služebnice tvá: Budu nyní mluviti králi, snad naplnì král žádost služebnice své. ¹⁶ Nebo^t vyslyší král a vysvobodì služebnici svou z ruky muže, chtìjícího vyhladiti mne i syna mého spolu z dìdictví Božího. ¹⁷ Øekla také služebnice tvá: Vždy^t mi bude slovo pána mého krále k odtušení; (nebo jako andìl Boží, tak jest pán mùj král, když slyší dobré aneb zlé), a Hospodin Bùh tvùj bude s tebou. ¹⁸ A odpovídaje král, øekl ženi: Medle, netaj pøede mnou toho, naè se já tebe vzeptám. I øekla žena: Mluv, prosím, pane mùj králi. ¹⁹ Tedy øekl král: Není-liž Joáb jednatel všeho tohoto? I odpovìdìla žena a øekla: Jako jest živa duše tvá, pane mùj králi, že^t

se nelze uchýliti na pravo aneb na levo ode všeho toho, což mluvil pán můj král; nebo služebník tvůj Joáb, on^t jest mi rozkázal, a on naučil služebnici tvou všechním slovům tímto, ²⁰ A abych tak příkladně vedla oèè tuto, způsobil to služebník tvůj Joáb. Ale pán můj moudrý jest jako anděl Boží, vída, což se koli dje na zemi. ²¹ A protož řekl král Joábovi: Aj, již jsem to učinil. Jdiž tedy, přeivei mládence Absolona. ²² I padl Joáb na tváø svou k zemi, a pokloniv se, podíkoval králi, a řekl Joáb: Dnes jest poznal služebník tvůj, že jsem našel milost pøed oèima tvýma, pane můj králi, ponivadž jest král naplnil žádost služebníka svého. ²³ Tedy vstav Joáb, odšel do Gessur, a přeivedl Absolona do Jeruzaléma. ²⁴ I řekl král: Nech^t se navrátí do domu svého, ale tváøi mé a^t nevidí. A tak navrátil se Absolon do domu svého, ale tváøi královské nevidil. ²⁵ Nebylo pak žádného muže tak krásného jako Absolon ve všem Izraeli, aby takovou chválu měl. Od paty nohy jeho až do vrchu hlavy jeho nebylo na něm poškrvny. ²⁶ A když støihával vlasy hlavy své, (měl pak obyèej každého roku je støihati, protože jej obtížovaly, i støihával je), tedy vážil vlasy hlavy své, a bývalo jich dvě stì lotù váhy obecné. ²⁷ Zrodili se pak Absolonovi tři synové a jedna dcera, jejíž jméno bylo Tamar, kteráž byla žena vzezøení krásného. ²⁸ I byl Absolon v Jeruzalémì dvě lèti, a tváøi královské nevidil. ²⁹ A protož poslal Absolon k Joábovi, chtje ho poslati k králi. Kterýžto nechtìl pøijíti k nìmu. I poslal ješti podruhé, a nechtìl pøijíti. ³⁰ Tedy řekl služebníkùm svým: Shlédnìte dìdinu Joábovu vedlé pole mého, kdežto má jeèmen; jdìte a spalte jej. I zapálili služebníci Absolonovi dìdinu tu. ³¹ A vstav Joáb, pøišel k Absolonovi do domu jeho, a řekl jemu: Proè jsou služebníci tvoji zapálili dìdinu mou? ³² Odpovìdìl Absolon Joábovi: Aj, poslal jsem k tobì, øka: Pøii sem, a pošli ti k králi, abys řekl jemu: I

proè jsem pøišel z Gessur? Lépe mi bylo ješti tam zùstati. Protož nyní necha^t uzøím tváø královu. Pakli^t jest na mnì nepravost, nech^t mne rozkáže zabiti. ³³ Tedy pøišel Joáb k králi a oznámil to jemu. I povolal Absolona. Kterýž pøišed k králi, poklonil se na tváø svou až k zemi pøed ním. I políbil král Absolona.

15

¹ I stalo se potom, že sobì najednal Absolon vozù a koní a padesáte mužù, kteøíž by bìhali pøed ním. ² A vstávaje ráno Absolon, stával u cesty pøi bráni, a každého muže, kterýž, maje pøi, šel k králi pro rozsouzení, povolával Absolon, øíkaje: Z kterého jsi ty mìsta? A když mu odpovìdil: Z toho a z toho pokolení Izraelského jest služebník tvùj, ³ Øekl jemu Absolon: Hle, tvá pøe výborná jest a pravá, ale kdo by ti vyslyšel, není žádného u krále. ⁴ Øíkal také Absolon: Ó kdyby mne kdo ustanovil soudcím v zemi této, aby ke mnì chodil každý, kdož by mìl nesnáz a pøi, a dopomáhal bych jemu k spravedlnosti. ⁵ Ano i když nikdo pøicházel, klanìje se jemu, vztáhl ruku svou, a uchopì ho, políbil jej. ⁶ Èiníval pak Absolon tím zpùsobem všemu Izraelovi, kterýž pro rozsudek pøicházel k králi; a tak obracel k sobì Absolon srdce mužù Izraelských. ⁷ Stalo se také po ètyøidcìti letech, že øekl Absolon k králi: Nech^t jdu, prosím, a splním slib svùj v Hebronu, který jsem uèinil Hospodinu. ⁸ Nebo byl uèinil slib služebník tvùj, když jsem bydlil v Gessur v Syrii, øka: Jestliže mne zase kdy pøivede Hospodin do Jeruzaléma, tedy službu jemu uèiním. ⁹ Jemuž øekl král: Jdi u pokoji. Kterýžto vstav, odšel do Hebronu. ¹⁰ I poslal Absolon špehéøe do všech pokolení Izraelských, aby øekli: Když uslyšíte zvuk trouby, rcete: Kraluje^t Absolon v Hebronu. ¹¹ S Absolonem pak šlo dvì stì mužù z Jeruzaléma pozvaných,

ale šli v upøímnosti své, aniž co o tom vidli. ¹² Poslal také Absolon pro Achitofele Gilonského, rádce Davidova, aby pøišel z místa svého Gilo, když mìl obìtovati obìti. I stalo se spiknutí veliké, nebo lidu ustaviènì pøibývalo Absolonovi. ¹³ V tom pøišel posel k Davidovi, øka: Srdce Izraelských obrátilo se po Absolonovi. ¹⁴ Tedy øekl David všemním služebníkùm svým, kteøíž byli s ním v Jeruzalémì: Vstaøte a utecme, sic jinak nemohli bychom ujíti tváøi Absolonovy. Pospíšte, a^t odejdeme, aby se neuspíšil, a nezastihl nás, a nevalil na nás zlého a nepohubil místa ostrostí meèe. ¹⁵ I øekli služebníci království králi: Což by koli zvolil pán náš král, teì jsme služebníci tvoji. ¹⁶ A tak vyšel král se vši svou èeledí pišky; toliko zanechal král desíti ženin, aby doma hlídaly. ¹⁷ Když pak vyšel král a všecken lid pišky, postavili se na jednom místì zdaleka. ¹⁸ I šli všickni služebníci pøi nìm; též všickni Cheretejští a všickni Peletejští, i všickni Gittejští, šest set mužù, kteøíž pøišli pišky z Gát, šli pøed králem. ¹⁹ Tedy øekl král k Ittai Gittejskému: Proè ty také jdeš s námi? Navra^t se a zustaø pøi králi; nebo cizozemec jsi, kterýž se tudíž zase odbéøeš k místu svému. ²⁰ Nedávnos pøišel, a již bych dnes tebou pohnouti mìl, abys s námi chodil? Já^t zajisté pùjdu, kdež mi se nahodí. Navra^t se a zprovoì zase bratøí své, a budiž s tebou milosrdenství a pravda. ²¹ Odpovídaje pak Ittai králi, øekl: Živ^t jest Hospodin a živ^t jest pán můj král, že na kterémkoli místì bude pán můj král, buì mrtev aneb živ, tu^t bude i služebník tvùj. ²² I øekl David k Ittai: Podiž a pøejdi. I pøešel Ittai Gittejský a všickni muži jeho, i všechny dítky, kteréž byly s ním. ²³ Tedy plakala všechna zemì hlasem velikým, i všecken lid pøecházející. A tak pøešel král potok Cedron; i všecken lid pøešel proti cestì vedoucí na pouš^t. ²⁴ A aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním, nesouce truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel

pak i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepøešel z mìsta. ²⁵ I øekl král Sádochovi: Dones zase truhlu Boží do mìsta. Jestliže⁴ najdu milost pøed oèima Hospodinovýmã, pøivede⁴ mne zase, a ukáže⁴ mi ji i pøíbytek svùj. ²⁶ Pakli⁴ øekne takto: Nelíbíš mi se, aj, teĹ jsem, nech⁴ mi uèiní, což se mu dobrého vidí. ²⁷ Øekl ještì král Sádochovi knìzi: Zdaliž ty nejsi vidoucí? Navratiž se do mìsta u pokoji, Achimaas pak syn tvùj, a Jonata syn Abiatarùv, dva synové vaši, budou s vámi. ²⁸ Hle, já pobudu na rovinách pouštì, dokudž nepøijde poselství od vás, skrze niž by mi oznámeno bylo. ²⁹ A tak donesl zase Sádoch a Abiatar truhlu Boží do Jeruzaléma, a zùstali tam. ³⁰ Ale David šel vzhùru k vrchu hory Olivetské, vstupuje a pláèe, maje pøikrytou hlavu svou; šel pak bos. Všecken také lid, kterýž byl s ním, pøikryl jeden každý hlavu svou, a šli, ustavièni plaèíce. ³¹ Tedy povídáno Davidovi, že Achitofel jest s timi, kteøíž se spikli s Absolonem. I øekl David: Zruš, prosím, ó Hospodine, radu Achitofelovu. ³² I stalo se, jakž pøišel David na vrch hory, aby se tam pomodlil Bohu, aj, potkal se s ním Chusai Architský, maje roztržené roucho své a hlavu prstí posypanou. ³³ I øekl jemu David: Pùjdeš-li se mnou, budeš mi bøemenem. ³⁴ Pakli se navrátíš do mìsta a díš k Absolonovi: Služebníkem tvým budu, ó králi, služebníkem zajisté otce tvého byl jsem již zdávna, již pak budu služebníkem tvým, tedy zrušíš radu Achitofelovu. ³⁵ Však tam budou s tebou Sádoch a Abiatar knìží. Protož cožkoli uslyšíš z domu králova, oznámíš Sádochovi a Abaitarovi knìžím. ³⁶ Aj, tam s nimi jsou dva synové jejich, Achimaas Sádochùv a Jonata Abiatarùv, po nichž mi vzkážete, což byste koli uslyšeli. ³⁷ Šel tedy Chusai, pøítel Davidùv do mìsta; Absolon také pøijel do Jeruzaléma.

16

¹ A když David sešel maličko s vrchu, aj Síba služebník Mífibozetùv vyšel proti nìmu se dvìma osly osedlanými, na nichž nesl dvì stì chlebù, a sto hroznù suchých, a sto hrud fíkù, a nádobu vína. ² I øekl král Síbovi: K èemu jsou tyto vìci? Odpovìdìl Síba: Oslové pro èeled královskou k jízdì, chléb pak a fíky, aby jedli služebníci, a víno, aby se napil, kdož by ustal na poušti. ³ Opìt král øekl: Kdež jest pak syn pána tvého? Odpovìdìl Síba králi: Aj, zùstal v Jeruzalémì, nebo øekl: Dnes navrátí mi dùm Izraelský království otce mého. ⁴ Øekl ještì král Síbovi: Aj, tvé^t jsou všechny vìci, kteréž má Mífibozet. Jemuž øekl Síba s poklonou: Necha^t vždycky tak nalézám milost pøed oèima tvýma, pane mùj králi. ⁵ Tedy bral se král David do Bahurim, a aj, vyšel odtud muž z èeledi domu Saulova, jehož jméno bylo Semei, syn Gerùv, kterýžto vždy jda, zloøeìl. ⁶ Ano i kamením házel na Davida, a na všechny služebníky krále Davida, aèkoli všecken lid a všickni udatní byli po pravici jeho i po levici jeho. ⁷ A takto mluvil Semei, když mu zloøeìl: Vyjdi, vyjdi, vražedníèe a nešlechetníèe. ⁸ Obrátil^t jest na tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova, na jehož jsi místì kraloval, a dal Hospodin království v ruku Absolona syna tvého. A aj, již se vidíš v svém neštìstí, nebo jsi vražedník. ⁹ I øekl Abizai syn Sarvie králi: I proè zloøeìl tento mrtvý pes pánu mému králi? Nech^t jdu medle a setnu mu hlavu. ¹⁰ Ale král øekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že zloøeìl? Ponìvadž Hospodin jemu rozkázal: Zloøeè Davidovi, i kdož by smìl øíci: Proè tak èiníš? ¹¹ Øekl ještì David k Abizai i ke všechnìm služebníkùm svým: Aj, syn mùj, kterýž posel z života mého, hledá bezživotí mého, èím více nyní tento syn Jemini? Nechte ho, a^t zloøeì, nebo jemu rozkázal Hospodin. ¹² Snad popatøí Hospodin na ssouzení mé, a

odplatí mi Hospodin dobrým za zločinnství jeho dnes.
¹³ A tak šel David a muži jeho cestou. Semei také šel po stráni hory naproti němu, a jda, zločinn a házel kamením proti němu a zmítal prachem. ¹⁴ I přišel král a všecken lid, kterýž byl s ním, ustalý, a odpočinul tu. ¹⁵ Absolon pak i všecken lid Izraelský přišli do Jeruzaléma, a Achitofel s ním. ¹⁶ A když přišel Chusai Architský, přítel Davidův k Absolonovi, řekl Chusai Absolonovi: Živ buď král, živ buď král. ¹⁷ Tedy řekl Absolon k Chusai: Toliž jest vděčnost tvá k příteli tvému? Proč jsi nešel s přítelem svým? ¹⁸ Odpověděl Chusai Absolonovi: Nikoli, ale kohož vyvolil Hospodin a lid tento i všickni muži Izraelští, toho budu a s tím zůstanu. ¹⁹ Přesto komuž bych já sloužiti měl? Zdali ne synu jeho? Jakož jsem sloužil otci tvému, tak sloužiti budu tobě. ²⁰ Řekl pak Absolon Achitofelovi: Račtež, co máme činiti? ²¹ Odpověděl Achitofel Absolonovi: Vejdi k ženinám otce svého, kterýchž zanechal, aby hlídaly doma. I uslyší všecken Izrael, že se zošklivil otci svému, a zsilí se ruce všech, kteříž jsou s tebou. ²² A protože rozbili Absolonovi stan na paláci. I všel Absolon k ženinám otce svého před oěima všeho Izraele. ²³ Rada pak Achitofelova, kterouž dával toho času, byla, jako by se kdo doptával na oěe Boží. Taková byla každá rada Achitofelova, jakož u Davida tak u Absolona.

17

¹ Řekl ještě Achitofel Absolonovi: Nechť medle vyberu dvanácte tisíc mužů, abych vstana, honil Davida noci této. ² A dostihna ho, dokudž jest ustalý a zemdlené má ruce, předisím jej, a uteče všecken lid, kterýž jest s ním, i zamorduji krále samého. ³ A tak obrátím všecken lid k tobě; nebo jako bych je všechny obrátil, když zhyne ten muž, kteréhož ty hledáš. O lid ty se nic nestarej. ⁴ I líbila se ta oěe Absolonovi i všechnim starším Izraelským. ⁵ A

však øekl Absolon: Zavolej sem hned Chusai Architského, aby chom slyšeli, co i on mluvíti bude. ⁶ Když pak pøišel Chusai k Absolonovi, mluvil k nìmu Absolon, øka: Takto mluvil Achitofel. Máme-li uèiniti vedlé øeèi jeho, èli nic? Povìz ty. ⁷ Tedy øekl Chusai Absolonovi: Není dobrá rada, kterouž dal Achitofel nyní. ⁸ Dále mluvil Chusai: Ty víš o otci svém i mužích jeho, že jsou udatní, k tomu zjitøení na mysli, jako nedvidice osiøelá v poli. Nadto otec tvùj jest muž váleèný, kterýž nebude nocovati s lidem. ⁹ Nýbrž nyní spíše v záloze stojí v nijaké jeskyni, aneb v nikterém jiném místì. I stalo by se, jestliže by kteøí padli z tich tvých pøi zaèátku, že každý, kdož by o tom uslyšel, øekl by: Stala se porážka v lidu, kterýž postoupil po Absolonovi. ¹⁰ A tak by i silných rekù srdce, kteréž jest jako srdce lva, škodlivì osláblo; nebo ví všecken Izrael, že jest zmužilý otec tvùj, a silní ti, kteøíž jsou s ním. ¹¹ Ale radím, abys, shromáždì k sobì všecken Izrael od Dan až do Bersabé, kterýž v množství jest jako písek pøi moøi, ty sám životnì vytáhl k boji. ¹² A tak potáhneme proti nìmu, na kterém by koli místì nalezen býti mohl, a pøipadneme na něj, jako padá rosa na zemi; i nepozùstane z nìho, totiž ze všech mužù, kteøíž jsou pøi nìm, ani jednoho. ¹³ Jestliže by se pak shrnul do místa, snesou všecken lid Izraelský k tomu místu provazy, a vtrhneme je až do potoka, tak aby tam ani kaménka nebylo lze najíti. ¹⁴ I øekl Absolon a všickni muži Izraelští: Lepší jest rada Chusai Architského, než rada Achitofelova. Hospodin zajisté to zpùsobil, aby zrušena byla rada Achitofelova, kteráž sic dobrá byla, aby tak uvedl Hospodin na Absolona zlé vìci. ¹⁵ Oznamil pak to Chusai Sádochovi a Abiatarovi knížím: Tak a tak radil Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já takto a takto jsem radil. ¹⁶ Nyní tedy pošlete rychle a oznamte Davidovi, økouce: Nezùstavej pøes noc na

rovinách poušti, ale přeprav se bez meškání, aby snad nebyl sehlcen král i všecken lid, kterýž jest s ním. ¹⁷ Jonata pak a Achimaas stáli u studnice Rogel. I šla tam diveeka a povídila jim, aby oni jdouce, oznámili to králi Davidovi; nebo nesmili se ukázati aneb vjíti do místa. ¹⁸ A však uzøel je služebník, a oznámil Absolonovi. Proèež odšedše oba rychle, vešli do domu muže v Bahurim, kterýž mìl studnici na dvoøe svém. I spustili se do ní. ¹⁹ A žena vzavši plachtu, rozestøela ji na vrch studnice, a nasypala na ni krup. A tak nebyla ta víc spatøína. ²⁰ Nebo když pøišli služebníci Absolonovi k ženì do domu a øekli: Kde jest Achimaas a Jonata? odpovìdila jim žena: Pøešli⁺ jsou ten potok. Hledavše tedy a nic nenalezše, navrátili se do Jeruzaléma. ²¹ A když oni odešli, tito vystoupivše z studnice, šli a oznámili králi Davidovi a øekli jemu: Vstaøte a přepravte se rychle pøes vodu, nebo toto radil proti vám Achitofel. ²² Protož vstav David a všecken lid, kterýž byl s ním, přepravili se pøes Jordán, prvé než se rozednilo; a nezùstal ani jeden, ješto by se nepøepravil pøes Jordán. ²³ Tedy Achitofel vida, že se nestalo vedlé rady jeho, osedlal osla, a vstav, odjel do domu svého, do místa svého. A uèiniv poøízení v èeledi své, obìsil se a umøel; i pochován jest v hrobì otce svého. ²⁴ David pak byl již pøišel do Mahanaim, když se Absolon přepravil pøes Jordán, on i všecken lid Izraelský s ním. ²⁵ A tu ustanovil Absolon Amazu místo Joába nad vojskem. (Byl pak Amaza syn muže, jehož jméno bylo Jetra Izraelský, kterýž všel k Abigail dceøi Náchas, sestøe Sarvie matky Joábovy.) ²⁶ I položil se Izrael a Absolon v zemi Galád. ²⁷ Stalo se pak, když pøišel David do Mahanaim, že Sobi syn Náchas z Rabbat synù Ammon, a Machir syn Amielùv z Lodebar, a Barzillai Galádský z Rogelim, ²⁸ Lùže, èíše a nádoby hlinìnè, též pšenice, jeèmene, mouky, krup, bobu,

šocovice a pražmy, ²⁹ Ano i medu, másla a ovcí i syrù kravských pøinesli Davidovi a lidu, kterýž s ním byl, aby jedli. Nebo øekli: Lid ten jest hladovitý a ustalý, i žíznlivý na té poušti.

18

¹ Seètl pak David lid, kterýž mìl s sebou, a ustanovil nad nimi hejtmany a setníky. ² I uvedl David tøetinu lidu v správu Joábovu, a tøetinu v správu Abizai syna Sarvie, bratra Joábova, a tøetinu v správu Ittai Gittejského. A øekl král lidu: I já⁴ také potáhnu s vámi. ³ Ale lid øekl: Nikoli nepotáhneš; nebo jestliže bychom i utíkali, nebudou⁴ na to velmi dbáti, aniž, by nás i polovici zbili, budou toho velmi vážiti. Ty sám zajisté jsi jako z nás deset tisícù, protož lépe bude, abys nám byl v mìstì ku pomoci. ⁴ I øekl jim král: Což se vám za dobré vidí, uèiním. Tedy stál král u brány, a všecken lid vycházel po stu a po tisíci. ⁵ Pøikázal pak král Joábovi a Abizai a Ittai, øka: Zacházejtež mi pìknì s synem Absolonem. A všecken lid slyšel, když pøikazoval král všecnìm hejtmanùm o Absolonovi. ⁶ A tak vytáhl lid do pole proti lidu Izraelskému, a byla bitva v lese Efraim. ⁷ I poražen jest tu lid Izraelský od služebníků Davidových, a stala se tu porážka veliká v ten den až do dvadce ti tisícù. ⁸ Nebo když ta bitva rozšířila se po všì krajinì, více pohubil lidu les, nežli jich požral meè toho dne. ⁹ Potkal se pak Absolon s služebníky Davidovými. Kterýžto Absolon jel na mezku, (i podšel mezek pod hustý dub veliký), a uvázl za hlavu v stromu tom, tak že visel mezi nebem a zemí. Ale mezek, kterýž pod ním byl, odbíhl pryè. ¹⁰ To uzøev jeden, oznámil Joábovi, øka: Hle, vidìl jsem Absolona, an visí na dubì. ¹¹ I øekl Joáb muži, kterýž mu to oznámil: Aj, vidìls. Proèež jsi ho tam nesrazil na zem? A já byl⁴ bych povinen dáti deset lotù støíbra a pás

rytířský jeden. ¹² Odpověděl muž ten Joábovi: A já, bych i odeřených měl na ruce své tisíc lotů stříbra, nevztáhl bych ruky své na syna krále; nebo jsme slyšeli, kterak přikazoval král tobě a Abizai a Ittai, óka: Šetěte všickni syna mého Absolona; ¹³ Leč bych se dopustiti chtěl sám proti duši své nepravosti. Ale nebývá^t nic tajno před králem, a ty bys sám proti mně stál. ¹⁴ I řekl Joáb: Nebudu^t se tu meškati s tebou. Protož vzav tři kopí do ruky své, vrazil je do Absolona, an ještě živ byl na dubi. ¹⁵ A obskořivše Absolona deset služebníků, odinců Joábových, bili jej a zabili. ¹⁶ V tom zatroubil Joáb v troubu. I vrátil se lid od honin Izraele; nebo zdržel Joáb lid. ¹⁷ A vzavše Absolona, uvrhli jej v tom lese do jámy veliké, a nametali na něj hromadu kamení velmi velikou. Ale všecken Izrael zutíkali jeden každý do stanů svých. ¹⁸ (Absolon pak vzal byl a vyzdvihl sobě za života svého sloup v údolí královském; nebo byl řekl: Nemám syna, aby zůstala paměť jména mého. Protož nazval ten sloup jménem svým, kterýž slove místo Absolonovo až do dnešního dne.) ¹⁹ Tedy Achimaas syn Sádochův řekl: Medle, nech^t běžím, abych zvědoval králi, že ho vysvobodil Hospodin z ruky nepřátel jeho. ²⁰ I řekl jemu Joáb: Nebyl bys dnes dobrým poslem, ale oznámíš to jiného dne; dnes však neoznamuj, proto že syn králův umřel. ²¹ Potom řekl Joáb k Chuzi: Jdiž, zvěstuj králi, co jsi viděl. A pokloniv se Chuzi Joábovi, běžel. ²² Mluvil pak ještě Achimaas syn Sádochův, a řekl Joábovi: Buď, jak buď, medle, nech^t já také běžím za Chuzi. Odpověděl Joáb: Proč bys ty běžel, synu můj, když nemáš, co bys dobrého zvědoval? ²³ I řekl: Buď, jak buď, poběhnu. Odpověděl mu: Běž. A tak běžel Achimaas cestou přímější a předběhl Chuzi. ²⁴ David pak seděl mezi dvěma branami. I vyšel strážný na vrch brány na zed, kterýž pozdvihl oči svých, uzřel, a hle, muž běžel sám. ²⁵ Tedy volaje strážný,

oznámil králi. I øekl král: Jest-li⁴ sám, dobré poselství nese. A když ten šel pøedce a pøibližoval se, ²⁶ Uzøel ješti strážný muže druhého bižícího. I zavolal strážný na branného a øekl: Hle, opìt muž biží sám. Tedy øekl král: I ten⁴ v poselství biží. ²⁷ Øekl ješti strážný: Vidím bìh prvního, jako bìh Achimaasa syna Sádochova. I øekl král: Dobryti to muž, protož s dobrým poselstvím jde. ²⁸ Tedy volaje Achimaas, øekl králi: Pokoj tobì. A pokloniv se králi tváøí svou k zemi, øekl: Požehnaný Hospodin Bùh tvuj, kterýž podmanil muže ty, kteøíž pozdvihli rukou svých proti pánu mému králi. ²⁹ I øekl král: Dobøe-li se má syn mùj Absolon? Odpovìdil Achimaas: Vidil jsem hluk veliký, když posílal služebníka králova Joáb, a mne služebníka tvého, ale nevím nic, co bylo. ³⁰ Jemuž øekl král: Odstup a stùj tamto. I odstoupil a stál. ³¹ A v tom Chuzi pøišed, øekl: Zvìstuje se pánu mému králi, že vysvobodil ti dnes Hospodin z ruky všech povstávajících proti tobì. ³² Ale král øekl k Chuzi: Jest-liž živ syn mùj Absolon? Odpovìdil Chuzi: Nech⁴ jsou tak, jako syn králùv, nepøátelé pána mého krále, i všickni, kteøíž povstávají proti tobì ke zlému. ³³ I zarmoutil se král, a vstoupiv do horního pokoje na bránì, plakal a jda, mluvil takto: Synu mùj Absolone, synu mùj, synu mùj Absolone! Ó kdybych byl umøel za tebe, Absolone synu mùj, synu mùj!

19

¹ I oznámeno jest Joábovi: Aj, král pláèe a naøíká pro Absolona. ² Proèež obrátilo se to vysvobození toho dne v kvílení všemu lidu; nebo slyšel lid v ten den, že bylo praveno: Zámutek má král pro syna svého. ³ A tak kradl se lid toho dne, vcházeje do mìsta, jako se krade lid, když se stydí, utíkáje z boje. ⁴ Král pak zakryl tváø svou, a køièel král hlasem velikým: Synu mùj Absolone, Absolone synu

mùj, synu mùj! ⁵ Tedy všed Joáb k králi do domu, øekl: Zahanbil jsi dnes tváøi všech služebníkù svých, kteøíž vysvobodili život tvùj dnes, a život synù tvých i dcer tvých, a život žen tvých i život ženin tvých, ⁶ Miluje ty, kteøíž ti mají v nenávisti, a v nenávisti maje ty, kteøíž ti milují; nebos dokázal dnes, že sobì nevážíš hejtmanù a služebníkù. Shledal⁴ jsem to zajisté dnes, že kdyby byl Absolon živ zùstal, bychom pak všickni dnes byli pobiti, tedy dobøe by se tobì to líbilo. ⁷ Protož nyní vstana, vyjdi, a mluv ochotnì k služebníkùm svým; nebo pøisahám⁴ skrze Hospodina, jestliže nevyjdeš, že⁴ nezùstane žádný s tebou této noci, a to⁴ bude tobì horší, nežli všechny zlè vùci, kteréž na tebe pøišly od mladosti tvé až dosavad. ⁸ A tak vstav král, posadil se v bráni. I povídáno bylo všemu lidu tìmito slovy: Aj, král sedí v bráni. I pøišel všecken lid pøed oblèej krále, ale lid Izraelský byl zutíkal jeden každý do svých stanù. ⁹ Tedy všecken lid hádal se vespolek ve všech pokoleních Izraelských, a pravili: Král vytrhl nás z ruky nepøátel našich, a tentýž vytrhl nás z ruky Filistinských, a teï nyní utekl z zemì pøed Absolonem. ¹⁰ Absolon pak, kteréhož jsme pomazali sobì, zahynul v boji. Nyní tedy, proè zanedbáváte pøivèsti zase krále? ¹¹ Protož král David poslal k Sádochovi a Abiatarovi knížím, s tìmito slovy: Mluvte k starším Judským, økouce: Proè máte býti poslední v uvedení zase krále do domu jeho? (Nebo øeè všeho lidu Izraelského donesla se krále o uvedení jeho do domu jeho.) ¹² Bratøi moji jste, kost má a tìlo mé jste; proè tedy máte býti poslední v uvedení zase krále? ¹³ A Amazovi také rcete: Zdaliž ty nejsi kost má a tìlo mé? Toto a⁴ mi uèiní Bùh a toto pøidá, jestliže nebudeš hejtmanem vojska pøede mnou po všechny dny na místo Joába. ¹⁴ I naklonil srdce všech mužù Judských, jako muže jednoho, aby poslali k králi, økouce: Navratiž se ty

i všickni služebníci tvoji. ¹⁵ Tedy navrátil se král, a pøišel až k Jordánu. Lid pak Judský byl pøišel do Galgala, aby se bral vstøíc králi, a pøevedl jej pøes Jordán. ¹⁶ Pospíšil také Semei syn Gery, syna Jemini, kterýž byl z Bahurim, a vyšel s lidem Judským vstøíc králi Davidovi. ¹⁷ A tisíc mužù bylo s ním z Beniamin. Síba také služebník domu Saulova, s patnácti syny svými, a dvaceti služebníkù jeho s ním, pøepravili se pøes Jordán pøed krále. ¹⁸ I pøeplavili lodí, aby pøevezli èeled královskou a uèinili, což by se jemu líbilo. Semei pak syn Gerùv padl pøed králem, když se pøepraviti mìl pøes Jordán. ¹⁹ A øekl králi: Nepoèítej mi pán mùj nepravosti, a nezpomínej, co neprávì uèinil služebník tvùj toho dne, když vyšel pán mùj král z Jeruzaléma, aby to mìl skládati král v srdci svém. ²⁰ Nebo⁴ zná služebník tvùj, že zhøešil, a aj, pøišel jsem dnes prvé, než kdo ze všì èeledi Jozefovy, abych vyšel vstøíc pánu svému králi. ²¹ I odpovìdìl Abizai syn Sarvie a øekl: A což nebude zabít Semei, proto že zloøeìl pomazanému Hospodinovu? ²² Ale David øekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že jste mi dnes odporní? Dnes-liž má zabít býti nikdo v Izraeli? Nebo zdaliž nevím, že dnes jsem králem nad Izraelem. ²³ Tedy øekl král k Semei: Neumøeš. I pøisáhl mu král. ²⁴ Mifibozet také vnuk Saulùv vyjel vstøíc králi. (Neošetøoval pak byl noh svých, ani brady nespravoval, ani šatù svých nepral od toho dne, jakž byl odšel král, až do dne, když se navrátil v pokoji.) ²⁵ A když pøišel do Jeruzaléma, vyšel vstøíc králi. I øekl jemu král: Proè jsi neodšel se mnou, Mifibozete? ²⁶ Kterýž odpovìdìl: Pane mùj králi, služebník mùj oklamal mne. Øekltì byl zajisté služebník tvùj: Osedlám sobì osla, abych vsedna na něj, bral se s králem, proto že jest kulhavý služebník tvùj. ²⁷ I osoèil služebníka tvého u pána mého krále, ale pán mùj král jest jako andìl Boží, uèiniž tedy, což^t se dobrého vidí.

²⁸ Nebo všickni z domu otce mého byli jsme hodni smrti pøed pánem mým králem, a však jsi zasadil služebníka svého mezi ty, kteøíž jedí chléb stolu tvého. K èemuž bych více právo mìl, a oè se více na krále domlouval?

²⁹ Jemuž øekl král: Proè šíøíš øeè svou? Vyøkl⁺ jsem. Ty a Síba rozdílte se statkem. ³⁰ Ještì øekl Mifibozet králi: Tøebas nech⁺ všecko vezme, když se jen navrátil pán můj král v pokoji do domu svého. ³¹ Ano i Barzillai Galádský vyšel z Rogelim, a pøepravil se s králem pøes Jordán, aby ho zprovodil za Jordán. ³² Byl pak Barzillai velmi starý, maje osmdesáte let, kterýž opatroval krále stravou, když obýval v Mahanaim; nebo byl èlovík bohatý velmi. ³³ I øekl král k Barzillai: Poì se mnou, a chovati ti budu pøi sobì v Jeruzalèmi. ³⁴ Ale Barzillai odpovìdl králi: Jacíž jsou dnové vïku mého, abych šel s králem do Jeruzaléma? ³⁵ V osmdesáti letech jsem dnes. Zdaliž mohu rozeznati mezi dobrým a zlým? Zdaliž okušením rozezná služebník tvůj, co bych jedl a co bych pil? Zdaliž poslouchati mohu již hlasu zpìvákù a zpìvakyní? Proè by tedy služebník tvůj déle býti mìl bøemenem pánu svému králi? ³⁶ Malièko ještì pùjde služebník tvůj za Jordán s králem; nebo proè by mi se takovou odplatou král odplacovati mìl? ³⁷ Nech⁺ se navrátí, prosím, služebník tvůj, a⁺ umru v mìstì svém, kdež jest hrob otce mého a matky mé. Aj, služebník tvůj Chimham pùjde se pánem mým králem, jemuž uèiníš, což⁺ se dobrého vidìti bude. ³⁸ I øekl král: Dobøe, nech⁺ jde se mnou Chimham, a uèiním jemu, což se tobì za dobré vidìti bude; nadto èehožkoli požádáš ode mne, to⁺ uèiním. ³⁹ A když se pøepravil všecken lid pøes Jordán, král také pøepravil se. I políbil král Barzillai a požehnal ho, kterýžto navrátil se na místo své. ⁴⁰ A tak bral se král do Galgala a Chimham s ním; všecken také lid Judský provázeli krále, též i polovice lidu Izraelského. ⁴¹ A aj,

všickni muži Izraelští pøišedše k králi, øekli jemu: Proè jsou tì ukradli bratøí naši, muži Juda, a pøevedli krále a èeled jeho pøes Jordán, i všechny muže Davidovy s ním? ⁴² I odpovìdili všickni muži Judští mužùm Izraelským: Proto že král jest pøíbuzný náš. A proè se hníváte o to? Zдалиž nás za to král pokrmy opatroval? Zдалиž nám jaké dary dal? ⁴³ Odpovídajíce pak muži Izraelští mužùm Judským, øekli: Deset dílù máme v králi, a protož i v Davidovi máme více nežli vy. Proèež tedy málo jste nás sobì vážili? Zдалиž jsme my prvè o to nemluvili, abychom zase pøivedli krále svého? Ale tvrdší byla øeè mužù Judských nad øeè mužù Izraelských.

20

¹ Pøišel pak tu náhodou èlovìk nešlechtný, jehož jméno bylo Seba, syn Bichri, muž Jemini. Ten zatroubil v troubu a øekl: Nemáme^t my dílu v Davidovi, ani dìdictví v synu Izai; obra^t se jeden každý k stanùm svým, ó Izraeli. ² A tak všickni muži Izraelští odstoupili od Davida za Sebou synem Bichri, ale muži Judští pøídrželi se krále svého od Jordánu až do Jeruzaléma. ³ David pak pøišel do domu svého do Jeruzaléma. A vzal král deset ženin, kterýchž byl nechal, aby hlídaly doma, a dal je pod stráž, a choval je, ale nevcházal k nim. A zůstaly zavøené až do dne smrti své v vdovství. ⁴ Potom øekl král Amazovi: Svolej mi muže Judské do tøetího dne, ty také se tu postav. ⁵ A tak odšel Amaza, aby svolal lid Judský, ale prodílil mimo urèitý èas, kterýž mu byl uložil. ⁶ Protož øekl David Abizai: Již nyní hùøe nám èiniti bude Seba syn Bichri, nežli Absolon. Vezmi služebníky pána svého, a hoè jej, aby sobì nenalezl mìst hrazených, a tak ušel by nám s oèí. ⁷ Tedy táhli za ním muži Joábovi, i Cheretejští, i Peletejští, a všickni udatní vytáhli z Jeruzaléma, aby honili Sebu syna Bichri. ⁸ A

když byli u kamene toho velikého, kterýž jest v Gabaon, Amaza potkal se s nimi. Joáb pak byl opásán po sukni, v kterouž byl oblečen, na níž také měl pøipásaný meč k bedrám v pošvi své, kterýž snadnì vytrhnouti i zase vstrèiti mohl. ⁹ I øekl Joáb Amazovi: Dobøe-li se máš, bratøe mùj? A ujal Joáb pravou rukou Amazu za bradu, aby ho políbil. ¹⁰ Ale Amaza nešetøil se meèe, kterýž byl v ruce Joábovi. I ranil ho jím pod páte žebro, a vykyl støeva jeho na zem jednou ranou, a umøel. I honili Joáb a Abizai, bratr jeho, Sebu syna Bichri. ¹¹ Tedy stoje tu jeden podlé niho z služebníku Joábových, øekl: Kdokoli pøeje Joábovi, a kdokoli drží s Davidem, jdi za Joábem. ¹² Amaza pak válel se ve krvi prostøed cesty. A vida onen, že se zastavoval všecken lid, odvlékl Amazu s cesty do pole, a uvrhl na něj roucho, vida, že každý, kdož šel mimo něj, zastavoval se. ¹³ A když byl odvlèen z cesty, šel jeden každý za Joábem, aby honili Sebu syna Bichri. ¹⁴ (Kterýžto prošel všechni pokolení Izraelská do Abel Betmaacha se všechni Berejskými, kteøíž se byli shromáždili a šli za ním.) ¹⁵ A pøitáhše, oblehli jej v Abel Betmaacha, a udílali násyp proti místu, kteréž se bránilo z bašt; všecken pak lid, kterýž byl s Joábem, usiloval podvrátiti zed. ¹⁶ V tom zvolala jedna rozumná žena z místa: Slyšte, slyšte! Rcete medle Joábovi: Pøistup sem, a budu s tebou mluviti. ¹⁷ Kterýž když k ní pøistoupil, øekla žena: Ty-li jsi Joáb? Odpovídl: Jsem. I øekla jemu: Poslyš slov služebnice své. Odpovídl: Slyším. ¹⁸ Protož mluvila, økuci: Tak^t jsou rozmlouvali hned s poèátku, økouce: Bez pochyby že^t se ptáti budou Abelských, a tak se spraví. ¹⁹ Já^t jsem jedno z pokojných a vèrných Izraelských, ty pak usiluješ zkaziti místo, a to ještì hlavní místo v Izraeli. I proèež usiluješ sehliti dìdictví Hospodinovo? ²⁰ Tedy odpovídl Joáb a øekl: Odstup, odstup to ode mne, abych sehliti a zkaziti

chtěl. ²¹ Není^t toho, ale muž z hory Efraim, jménem Seba, syn Bichri, pozdvihl ruky své proti králi Davidovi. Vydejte ho samého, a odtrhnem^t od místa. I øekla žena Joábovi: Hle, hlava jeho vyvržena bude tobì pøes zed. ²² A tak zjednala to žena ta u všeho lidu moudrostí svou, že s'avše hlavu Seby syna Bichri, vyhodili ji Joábovi. Kterýžto když zatroubil v troubu, rozešli se od místa jeden každý do stanù svých. Joáb také vrátil se do Jeruzaléma k králi. ²³ Byl pak Joáb pøedstaven všemu vojsku Izraelskému, a Banaiáš syn Joiadùv nad Cheretejskými a Peletejskými. ²⁴ Též Aduram byl nad platy, a Jozafat syn Achiludùv byl kanclíøem, ²⁵ A Seiáš písøem, Sádoch pak a Abiatar byli knížími. ²⁶ Híra také Jairský byl knížetem Davidovým.

21

¹ Byl pak hlad za dnù Davidových tøi léta poøád. I hledal David tváøi Hospodinovy. Jemuž øekl Hospodin: Pro Saule a pro dùm jeho vražedný, nebo zmrdoval Gabaonitské. ² Tedy povolav král Gabaonitských, mluvil k nim. (Gabaonitští pak nebyli z synù Izraelských, ale z ostatkù Amorejských, jimž aèkoli byli synové Izraelští pøísahou se zavázali, však Saul usiloval je vypléniti, v horlivosti své pro syny Izraelské a Judské.) ³ A øekl David Gabaonitským: Což vám uèiním a èím vás spokojím, abyste dobroøeèili dìdictví Hospodinovu? ⁴ Odpovídili jemu Gabaonitští: Není nám o støbro ani o zlato èiniti s Saulem a domem jeho, ani o bezživotí nikoho z Izraele. I øekl: Cožkoli díte, uèiním vám. ⁵ Kteøíž øekli králi: Muže toho, kterýž vyhubil nás, a kterýž ukládal o nás, vyhledáme, aby nezùstal v žádných konèinách Izraelských. ⁶ Nech^t jest nám dáno sedm mužù z jeho synù, a zvisíme je Hospodinu u Gabaa Saulova, kteréhož byl vyvolil Hospodin. I øekl král: Já dám. ⁷ Odpustil pak

král Mifibozetovi synu Jonaty, syna Saulova, pro pøísahu Hospodinovu, kteráž byla mezi nimi, mezi Davidem a Jonatou synem Saulovým. ⁸ Ale vzal král dva syny Rizpy dcery Aja, kteréž porodila Saulovi, Armona a Mifibozeta, a pít synù sestry Míkol dcery Saulovy, kteréž byla porodila Adrielovi synu Barzillai Molatitského. ⁹ I vydal je v ruku Gabaonitských, kteréž zvišeli na hoøe pøed Hospodinem. A tak kleslo tìch sedm spolu, a zbiti jsou pøi zaèátku žni, když poèínali žítì jeèmene. ¹⁰ Rizpa pak, dcera Aja, vzavši žini, prostøela ji sobì na skále pøi zaèátku žni, dokudž nepršel na ni dèš^t s nebe, a nedala ptákùm nebeským sedati na ni ve dne, ani pøicházeti zviøi polní v noci. ¹¹ Tedy oznámeno jest Davidovi, co uèinila Rizpa dcera Aja, ženina Saulova. ¹² Protož odšed David, vzal kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho od starších Jábes Galád, kteøíž byli je ukradli na ulici Betsan, kdežto byli je zvišeli Filistinští v ten den, když porazili Filistinští Saule v Gelboe. ¹³ Vzal, pravím, odtud kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho; i kosti tìch, kteøíž zvišeni byli, sebrali. ¹⁴ A pochovali je s kostmi Saulovými a Jonaty syna jeho, v zemi Benjamin, v Sela, v hrobì Cis otce jeho; a uèinili všecko, což byl pøikázal král, a potom slitoval se Bùh nad zemí. ¹⁵ Vznikla pak opìt válka Filistinských proti Izraelovi. I vytáhl David a služebníci jeho s ním, a bili se s Filistinskými, tak že ustal David. ¹⁶ Tedy Izbibenob, kterýž byl z synù jednoho obra, (jehož kopí hrot vážil tøi sta lotù oceli, a mìl pøipásaný k sobì meè nový), myslil zabiti Davida. ¹⁷ Ale retoval ho Abizai syn Sarvie, a raniv toho Filistinského, zabil jej. Protož muži Davidovi pøisáhli, økouce jemu: Nepùjdeš více s námi do boje, abys nezhasil svíce Izraelské. ¹⁸ Opìt byla válka v Gob s Filistinskými. Tehdáž Sibbechai Chusatský zabil Sáfu, kterýž byl z synù téhož obra. ¹⁹ Byla ještì i jiná válka s Filistinskými v Gob,

kdež Elchánan syn Járe Oregim Betlémský zabil bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo dřevo jako vratidlo tkadlcovské. ²⁰ Potom byla také válka v Gát. A byl tam muž veliké postavy, kterýž měl u rukou a u noh po šesti prstech, všech čtyřemcítma, a byl také syn toho obra. ²¹ Ten když hanil Izraele, zabil ho Jonata, syn Semmaa bratra Davidova. ²² Ti čtyři byli synové jednoho obra v Gát, kteříž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků jeho.

22

¹ Mluvil pak David Hospodinu slova písně této v ten den, když ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho, i z ruky Saulovy. ² A řekl: Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj se mnou. ³ Bůh skála má, doufati budu v něho; štít můj a roh spasení mého, vyvýšení mé a útočiště mé, spasitel můj, kterýž od násilí vysvobozuje mne. ⁴ Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých vysvobozen jsem. ⁵ Nebo obklířily mne byly úzkosti smrti, a proudové bezbožných předisili mne. ⁶ Bolesti smrtelné obstoupily mne, a osídla smrti zachvátila mne. ⁷ V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a křik můj přišel v uši jeho. ⁸ Tedy pohnula se a zatřásla země, základové nebes pohnuli se, a třásla se pro rozhnívání jeho. ⁹ Dým vycházel z chřepí jeho, a oheď zřítající z úst jeho, od něhož se uhlí rozlítlo. ¹⁰ Nakloniv nebes, sestoupil, a mrákota byla pod nohama jeho. ¹¹ I vsedl na cherubín a letěl, a spatřil jest na peři vítrovém. ¹² Položil temnosti vůkol sebe jako stany, shrnutí vod, oblaky husté. ¹³ Od blesku obléje jeho rozpálilo se uhlí oheňové. ¹⁴ Hřímá s nebes Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj. ¹⁵ Vystělel i stěly, kterýmiž je rozptýlil, a blýskání,

jímž je porazil. ¹⁶ I ukázaly se hlubiny moorské, a odkryti jsou základové okršlku, pro zùživé kárání Hospodinovo, pro dmýchání vitru chøípí jeho. ¹⁷ Poslav s výsosti, pøijal mne, vytáhl mne z vod velikých. ¹⁸ Vysvobodil mne od nepøítele mého silného, od tìch, kteøíž mne nenávidili, aèkoli silnìjší mne byli. ¹⁹ Pøedstihli mne v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. ²⁰ Kterýž vyvedl mne na prostranství, vysvobodil mne, nebo sobì oblíbil mne. ²¹ Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle èistoty rukou mých odplatil mi. ²² Nebo jsem ostøíhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožnì strhl Boha svého. ²³ Všickni zajisté soudové jeho jsou pøed oblíèejem mým, aniž jsem od kterých ustanovení jeho odstoupil. ²⁴ A tak byv dokonalý pøed ním, šetøil jsem, abych se nedopustil nepravosti. ²⁵ Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, vedlé èistoty mé pøed oèima jeho. ²⁶ Ty, Pane, s milosrdným milosrdnì nakládáš, a k upøímému upøímì se máš. ²⁷ K sprostnému sprostnì se ukazuješ, a s pøevráceným pøevrácenì zacházíš. ²⁸ Lid pak ssoužený vysvobozuješ, ale pøed vysokomyslnými oèi své sklopuješ. ²⁹ Ty zajisté jsì svíce má, ó Hospodine. Hospodin jistì osvìcuje temnosti mé. ³⁰ Nebo v tobì probíhl jsem vojska, v Bohu svém pøeskoèil jsem zed. ³¹ Toho Boha silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy pøeèištìnè; on[†] jest štít všech, kteøíž doufají v niho. ³² Nebo kdo jest Bohem kromì Hospodina? A kdo jest skalou kromì Boha našeho? ³³ Bùh jest síla má i vojska mého, on[†] pùsobí volnou cestu mou. ³⁴ Èinì nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých postavuje mne. ³⁵ Cvièí ruce mé k boji, tak že lámi luèišti ocelivá rukama svýma. ³⁶ Nebo dal mi štít spasení svého, a dobrotivost jeho zvelebila mne. ³⁷ Rozšíøil kroky mé pode mnou, aby se nepodvrtly nohy mé. ³⁸ Honil jsem nepøátely své a

zahladil jsem je, aniž jsem se navrátil, dokudž jsem jich nevyplénil. ³⁹ Docela jsem je vyhubil a sprobodal jsem je, tak že nepovstanou; i padli pod nohy mé. ⁴⁰ Ty zajisté, Bože, pøepásals mne udatností k boji, porazils pode mne ty, kteøíž povstávají proti mnì. ⁴¹ Nýbrž dals mi šíji nepøá-
 tel mých, tìch, kteøíž v nenávisti mìli mne, a vyplénil jsem je. ⁴² Ohlédali se, ale nebyl, kdo by vysvobodil, k Hospodinu, ale nevyslyšel jich. ⁴³ I potøel jsem je jako prach zemì, jako bláto na ulicích potlaèil a rozptýlil jsem je. ⁴⁴ Ty jsì mne vytrhl z rùznic lidu mého, zachovals mne, abych byl za hlavu národùm; lid neznámý mnì sloužil. ⁴⁵ Cizozemci lhali mi, a jakž zaslechli, uposlechli mne. ⁴⁶ Cizozemci svadli, a tøásli se i v ohradách svých. ⁴⁷ Živ[†] jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož a[†] jest vyvyšován Bùh, skála spasení mého, ⁴⁸ Bùh silný, kterýž dává mi pomsty a podmaòuje mi lidi. ⁴⁹ Vyvodíš mne z prostøed nepøátel mých, a nad povstávajícími proti mnì vyvyšuješ mne, èlovìka nepravého mne zbavuješ. ⁵⁰ Protož chváliti tì budu, Hospodine, mezi národy, a jménu tvému žalmy zpívati budu. ⁵¹ On[†] jest hrad jistého spasení krále svého, a ten, kterýž èinì milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na vìky.

23

¹ Tato jsou pak poslední slova Davidova: Øekl David syn Izai, øekl, pravím, muž, kterýž jest velice zvýšený, pomazaný Boha Jákobova, a libý v zpívách Izraelských: ² Duch Hospodinùv mluvil skrze mne, a øeè jeho jazykem mým vynesena. ³ Øekl mi Bùh Izraelský, mluvila skála Izraelská: Kdo panovati bude nad lidem, bude[†] spravedlivý, panující v bázni Boží. ⁴ Rovnì jako bývá svìtlo jitøní, když slunce vychází ráno bez oblakù, a jako mocí tepla a deštì roste bylina z zemì: ⁵ Tak zajisté dùm

mùj pøed Bohem; nebo smlouvu vùenou uèinil se mnou, kteráž všelijak upevnìna a ostøihána bude. A to⁴ jest všecko mé spasení a všeliká útìcha, že nic tak vzdìlavati se nebude. ⁶ Bezbožní pak všickni vyplènìni budou jako trní, kteréž rukou bráno nebývá. ⁷ Ale kdož by se ho chtìl dotknouti, vezme železo a žerì, aneb ohnìm docela spálí je tu, kdež zrostlo. ⁸ Tato jsou jména nejudatnějších Davidových: Jošeb Bašebet Tachmonský, pøední z vùdcù, jehož rozkoš byla s kopím pojednou udeøiti na osm set ku pobití jich. ⁹ A po nìm Eleazar syn Dodi, syna Achochi, mezi tømì silnými, kteøíž byli s Davidem, když se opovážili proti Filistinským shromáždìným tam k boji, když již byli odtáhli muži Izraelští. ¹⁰ Ten vstav, bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se pøi meìi. V ten den zajisté uèinil Hospodin vysvobození veliké, tak že se lid za nìm navrátil, toliko aby koøisti vzebral. ¹¹ Po nìm pak byl Samma syn Age Hararský. Nebo když se byli shromáždili Filistinští v hromadu tu, kdež bylo díl rolí poseté šocovicí, a lid utekl pøed Filistinskými: ¹² Tedy postavil se u prostøed dílu toho, a vysvobodil jej, a porazil Filistinské. I uèinil Hospodin vysvobození veliké. ¹³ Sstoupili také ti tøi z tøidcìti pøedních, a pøišli ve žni k Davidovi do jeskynì Adulam, když vojsko Filistinské leželo v údolí Refaim. ¹⁴ (Nebo David tehdáž byl v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl u Betléma.) ¹⁵ Zechtìlo se pak Davidovi vody, a øekl: Ó by mi nikdo dal pítì vody z èisterny Betlémské, kteráž jest u brány! ¹⁶ A protož probivše se ti tøi udatní skrze vojsko Filistinských, navázili vody z èisterny Betlémské, kteráž byla u brány, kterouž nesli a donesli k Davidovi. On pak nechtil jí pítì, ale obìtoval ji Hospodinu, ¹⁷ A øekl: Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych to uèiniti mìl. Zdaliž to není krev mužù tìch, kteøíž šli, opováživše se života svého? I nechtil jí pítì. To uèinili

ti tõi silní. ¹⁸ Potom Abizai bratr Joábùv, syn Sarvie, byl pøední mezi tømí, kterýž pozdvihl kopí svého proti tøm stùm, kteréž i pobil, a byl z tìch tõi nejslovoutnìjší. ¹⁹ Z tìch tõi on jsa nejslavnìjší, byl knížetem jejich, a však onìm tøm nebyl rovný. ²⁰ Banaiáš také syn Joiadùv, syn muže udatného, velikých èinù, z Kabsael, ten porazil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámì, když byl snìh. ²¹ Ten také zabil muže Egyptského, muže ku podivení, a mìl Egyptský v rukou kopí. I šel k nìmu s holí, a vytrh kopí z ruky toho Egyptského, zabil ho kopím jeho. ²² To uèinil Banaiáš syn Joiadùv, kterýž také slovoutný byl mezi tìmi tømí silnými. ²³ A àè byl mezi tøidcìti nejslavnìjší, však onìm tøm se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými. ²⁴ Azael také bratr Joábùv byl mezi tøidcìti tìmito: Elchanan syn Dodùv Betlémský, ²⁵ Samma Charodský, Elika Charodský, ²⁶ Chelez Faltický, Híra syn Ikeš Tekoitský, ²⁷ Abiezer Anatotský, Mebunnai Chusatský, ²⁸ Salmon Achochský, Maharai Netofatský, ²⁹ Cheleb syn Baany Netofatský, Ittai syn Ribai z Gabaa synù Benjamin, ³⁰ Banaiáš Faratonský, Haddai od potoku Gás, ³¹ Abialbon Arbatský, Azmavet Barechumský, ³² Eliachba Salbonský, z synù Jasen Jonata, ³³ Samma Hararský, Achiam syn Sárar Ararský, ³⁴ Elifelet syn Achasbai Machatského, Eliam syn Achitofelùv Gilonský, ³⁵ Chezrai Karmelský, Farai Arbitský, ³⁶ Igal syn Nátanùv z Soba, Báni Gádský, ³⁷ Zelek Ammonsý, Nacharai Berotský, odìlec Joába syna Sarvie, ³⁸ Híra Itrejský, Gareb Itrejský, ³⁹ Uriáš Hetejský. Všech tøidceti a sedm.

24

¹ Tedy opìt prchlivost Hospodinova popudila se proti Izraelovi; nebo byl ponukl satan Davida na nì, øka: Jdi, seèti lid Izraelský a Judský. ² Protož øekl král Joábovi,

hejtmanu vojska svého: Projdi i hned všechna pokolení Izraelská od Dan až k Bersabé, a sečteš lid, abych viděl počet jeho. ³ Ale Joáb řekl králi: Přidejž Hospodin Bůh tvůj k lidu, jakž ho koli mnoho, stokrát více, a to aby oči pána mého krále viděly. Ale proč pán můj král jest toho tak žádostiv? ⁴ A však přemohla oči králova Joába i knížata vojska. Protož vyšel Joáb a knížata vojska od tvéi královy, aby sečetli lid Izraelský. ⁵ A přepravivše se přes Jordán, položili se při Aroer po pravé straně místa, kteréž jest u prostřed potoka Gád, a při Jazer. ⁶ Potom přešli do Galád a do země dolejší nové, odkudž šli do Dan Jáhan a do okolí Sidonského. ⁷ Přešli také ku pevnosti Týru, a ke všem místům Hevejských a Kananejských; odkudž šli na poledne země Judské do Bersabé. ⁸ A když schodili všechnu zemi, přešli po přeběhnutí devíti měsíců a dvaceti dní do Jeruzaléma. ⁹ I dal Joáb počet sečteného lidu králi. Bylo pak lidu Izraelského osmkrát sto tisíc mužů silných, kteříž mohli vytrhnouti meč k bitvě. Mužů také Judských pětkrát sto tisíc. ¹⁰ Potom padlo to březí na srdce Davidovi, když již sečetl lid. I řekl David Hospodinu: Zhořel jsem březí, že jsem to učinil, ale nyní, ó Hospodine, odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, neb jsem velmi bláznivě učinil. ¹¹ Když pak vstal David ráno, stalo se slovo Hospodinovo k Gádovi proroku, vidoucímu Davidovu, okoucí: ¹² Jdi a řci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojí věci podávám, vyvol sobě jednu z nich, kterouž bych učinil. ¹³ Protož přešel Gád k Davidovi, oznámil mu to, a řekl jemu: Chceš-li, aby přešel na tebe hlad za sedm let v zemi tvé? èli abys za tři měsíce utíkal před nepřáteli svými, a oni aby ti honili? èli aby za tři dni byl mor v zemi tvé? Pomysliž spíšni, a viz, jakou mám odpověď dáti tomu, kterýž mne poslal. ¹⁴ I řekl David k Gádovi: Úzkostmi sevším jsem náramně; nechať, prosím, upadneme v ruku

Hospodinovu, nebo[†] jsou mnohá slitování jeho, jediné a[†] v ruce lidské neupadám. ¹⁵ A tak uvedl Hospodin mor na Izraele od jitra až do èasu uloženého, a zemøelo jich z lidu od Dan až do Bersabé sedmdesáte tisíc mužù. ¹⁶ A když vztáhl andíl ruku svou na Jeruzalém, aby hubil jej, litoval Hospodin toho zlého, a øekl andilu, kterýž hubil lid: Dosti[†] jest, již pøestaò. Andíl pak Hospodinùv byl u humna Aravny Jebuzejského. ¹⁷ I mluvil David Hospodinu, když uzøel andila, an bije lid, a øekl: Aj, já jsem zhøešil, a já jsem neprávì uèinil, ale tito, jsouce jako ovce, co uèinili? Nech[†] jest, prosím, ruka tvá proti mnì a proti domu otce mého. ¹⁸ Potom navrátiv se Gád k Davidovi v ten den, øekl jemu: Vstup a vzdìlej Hospodinu oltáø na humni Aravny Jebuzejského. ¹⁹ I šel David vedlé øeèi Gádovy, jakož byl pøikázal Hospodin. ²⁰ A vyhlédaje Aravna, uzøel krále s služebrníky jeho, an jdou k nìmu; protož vyšed Aravna, poklonil se králi tváøí svou až k zemi. ²¹ I øekl Aravna: Proè pøišel pán mùj král k služebrníku svému? Odpovìdìl David: Abych koupil od tebe humno toto, na nìmž bych vzdìlal oltáø Hospodinu, aby pøestala rána tato v lidu. ²² Opìt øekl Aravna Davidovi: Nech[†] vezme a obìtuje pán mùj král, což se mu za dobré vidí. Aj, teì volové k obìti zápalné, a smyky vozové i pøípravy volù na drva. ²³ Všecky ty vìci dával králík Aravna králi. Øekl ješti Aravna králi: Hospodin Bùh tvùj zalibiž tì sobì. ²⁴ Øekl pak král Aravnovi: Nikoli, ale radìji koupím od tebe, a zaplatím, aniž budu obìtovati Hospodinu Bohu svému obìti zápalné darem dané. A tak koupil David humno a voly za padesáte lotù støíbra. ²⁵ A vzdìlav tu David oltáø Hospodinu, obìtoval obìti zápalné a pokojné. I byl milostiv Hospodin zemi, a pøestala zhouba v Izraeli.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition
of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmo Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2018-11-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 12 Mar 2019 from source files dated 5 Mar 2019

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900